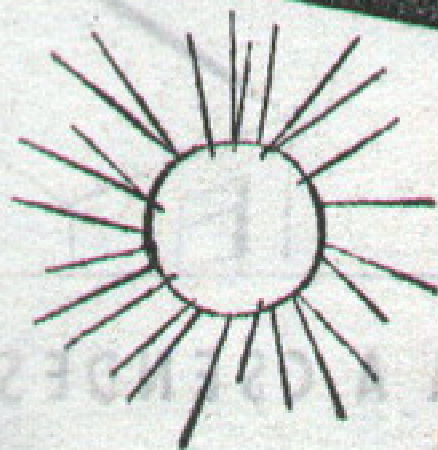
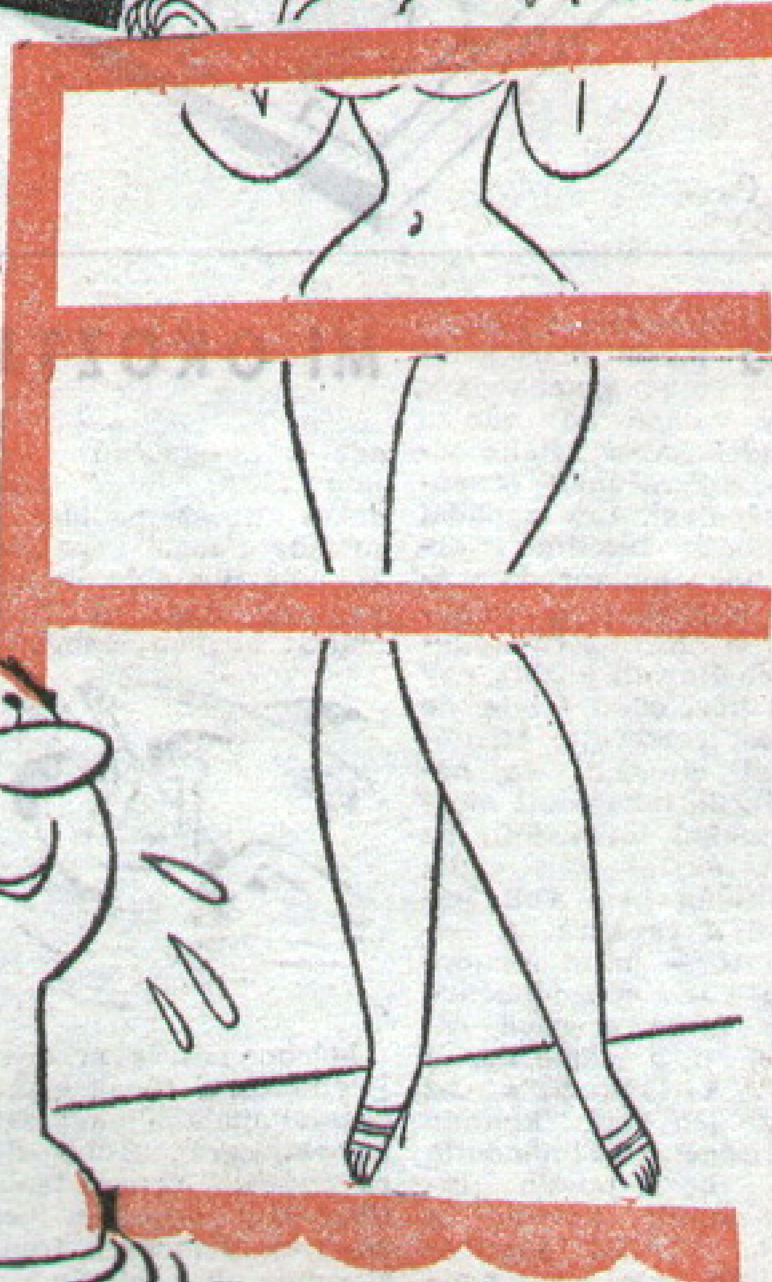
Ára: 2.- Ft

NYÁRI ÖRÖMÖK

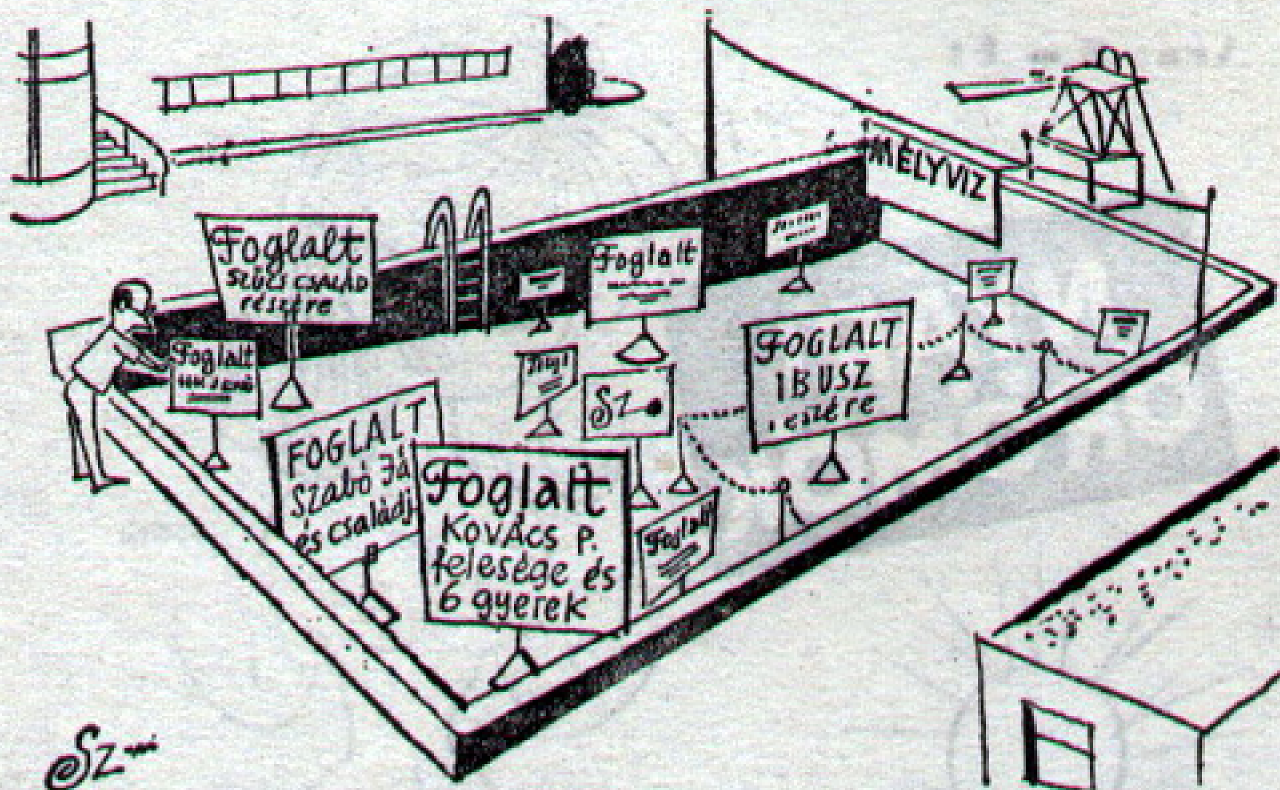

A LUDAS MATYI KISMAGAZINJA

1965 AUGUSZTUS

HELYBIZTOSÍTÁS

MI OKOZTA A CSENDES-

Nemzetközi halbiológusok már hetek óta gyanakodtak, hogy valami baj van a Csendes-óceán valaha viruló egészségnek örvendő cápáival. Egy kanadai hajótörött beszámolt arról, hogy amikor deszkájára kapaszkodva vergődött a Karácsony-szigetek és Hawaii között, egy cápa közeledett feléje, de amikor észrevette őt, undorral elfordult és bágyadt, de határozott mozdulatokkal továúszott. Ez az étvágytalanság eddig egyáltalán nem volt jellemző a cápákra. A hajótörött — mint elmondotta — megdöbbenve vette észre a cápa sápadtságát, a szeme körüli mély karikákat, s az egész lényéből kiáradó levertségét. Elmondotta még, hogy puszta kíváncsiságból követte a cápát. Sikerült szembekerülnie vele, s amikor egy erélyes kézmozdulattal szétfeszítette az óriásragadozó száját, látta, hogy lepedékes a szájpadlása, és néhány foga fisztulás. További vizsgálatot nem végzett, mert a beteg mária nagyon kimerült.

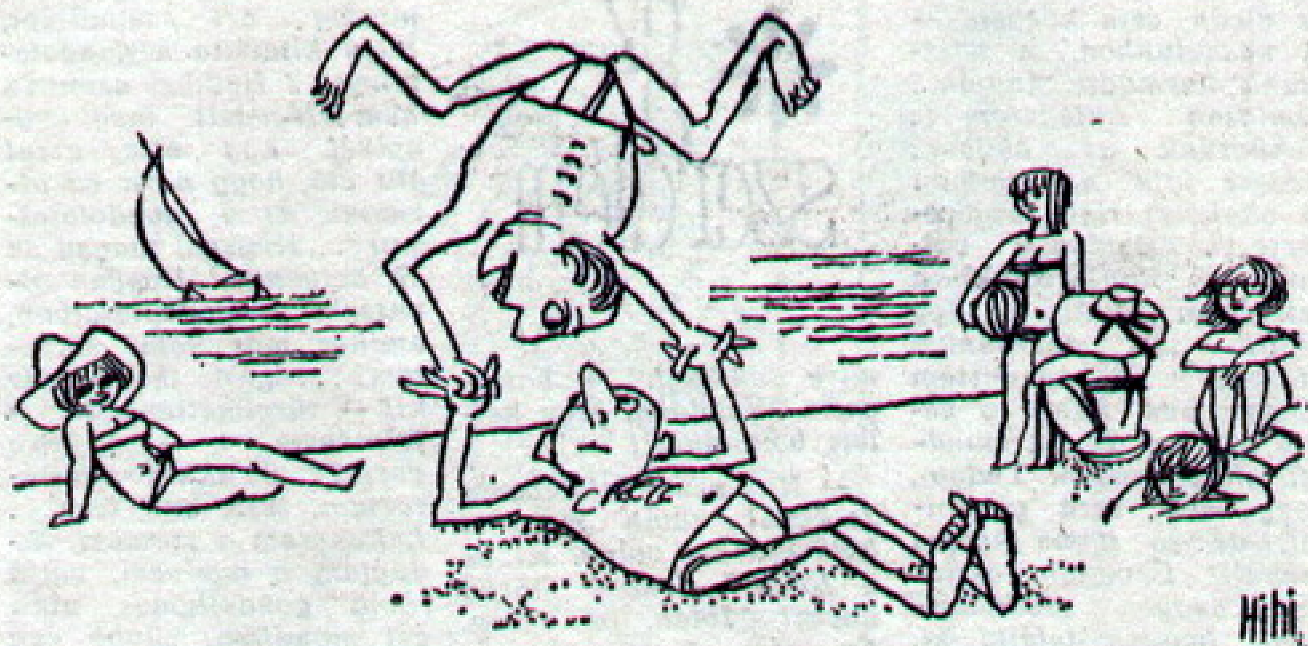

Máshonnan is érkeztek jelentések a cápák egészségi állapotának aggasztó hanyatlásáról. Több tigriscápánál neuraszténiás tüneteket figyeltek meg, amelyek különösen frontátvonulások alkalmával súlyosbodtak. Nem ritka közöttük a kopoltyúgyulladás, az uszonysorvadás, a porckorongsérv, a szívidegesség, továbbá a reuma, amelyet különösen a nedves, párás környezet indokol. Jelentősen csökkent különben a cápák átlagéletkora, s ha továbbra sem hajlandók bőséges táplálkozásra, túlnépesedés fenyeget az óceánokban.

A tudósok beható vizsgálatokat végeztek abból a célból, hogy megállapítsák: mi történt a cápákkal? A Nemzetközi Cápológiai Intézet eddig a következő feltevéseket valószínűsítette:

1. Mivel a cápák néhány száz millió év mulva amúgyis kihalnak, akcelerációs tünetek léptek fel, amelyek meggyorsították a kihalás folyamatát. Ezért átmenetileg betiltották a Csendes-

UTOLSÓ PRÓBA

— Hiába, már nem vagyok a régi, megint kínoz a reumám...

ÓCEÁNI CÁPAVÉSZT?

óceánon a horgászást, továbbá a tengeralattjárók és a különösen sebezhető repülőgépanyahajók forgalmát.

2. Romlott halak kerültek az óceánba. Az egyik vitorlásról ugyanis állott szardiniát dobtak a vízbe, s ez idézte elő a cápák súlyos gyomorhurutját, továbbá undorukat a hallal való táplálkozástól.

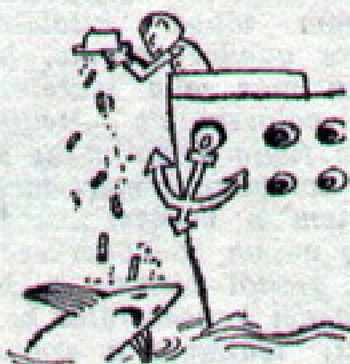
3. Több lelkiismeretlen horgász fertőzött gilisztát használt.

4. A szokottnál nagyobb mennyiségű jéghegy nagytömegű meghűléses betegséget okozott a cápák körében.

5. Fegyelmezetlen kirándulók cigarettavégeket dobtak az óceánba, s ez különösen az allergiára hajlamos cápák szervezetét viselte meg.

6. Több cápa elmulasztotta a kötelező himlőelleni oltást, s így szabad prédáivá váltak a járványnak.

Biztosat még most sem lehet tudni. A hatóságok mindenesetre figyelmeztették a csendes-óceáni természetjárókat, hogy átmenetileg csak szakértők által megvizsgált cápahúst fogyasszanak, különösen a szökőár és tornádó idején tartózkodjanak a fürdőzéstől, s végül óvakodjanak a meghűléstől.

Ennyit sikerült megtudnunk a csendes-óceáni cápavészről, ami annál is inkább megbecsülendő, mert a balatoni halpusztulásról még ennyit sem tudunk, csak különféle ellenőrizhetetlen és nevetséges pletykákat, mint például az, hogy ismeretlen csempészek lopott kozmikus sugarakat rejtettek el a Balaton mélyén, több ragadozó halat megvesztegetve, ezek azonban, hogy kivonják magukat a felelősségre vonás alól, végzetes lépésre határozták el magukat és önkezükkel vetettek véget életüknek.

Szerencsére mindez ma már csak rossz álom, de még ma is megfigyelhető Balaton-szerte, amint itt valahol, ott valahol négy—öt fogas összehajol és a kiállott idegizgalmaktól sápadtan kérdezik egymástól:

— Mi bajunk lehetett?

Feleki László

ez a szerelem

— Évekkel ezelőtt kezdődött — mesélte Géza az utcán, séta közben. — A nászutunkon. A nászútunk harmadik napján... Pontosan emlékszem... Feküdtünk az ágyban: Hédike feje a vállamon és odakünn rigó fütyürészett... Boldogok voltunk... Egyszercsak a feleségem felült és így szólt: „Jó menjünk!" „Hová?" — kérdeztem csodálkozva. Ekkor ő belém bokszolt és azt mondta: „Hát moziba. Tudom, hogy most arra gondoltál: de jó lenne moziba menni!" Bevallom őszintén, nagyon csodálkoztam, hogyan találta ki, hogy mire gondolok... Hédike később megmagyarázta: „Ez a szerelem! A szerelmesek mindig kitalálják egymás gondolatait. De csak addig, amíg szeretik egymást."

— Attól kezdve állandóan azt játszottuk, hogy kitaláltuk egymás gondolatait, és akár elhiszed, akár nem, bámulatos eredményeket értünk el. Akkoriban kinevettük azokat, akik csak beszéd útján értik meg egymást... Néhány hónap múlva már idegesített egy kicsit ez a gondolatkitalálósdi, de Hédikére nem lehetett haragudni... Olyan bájosan csinálta... Amikor koncentrált, lehunyta a szemét és kidugta a nyelvét...

— Egy évvel később már ingerült lettem, amikor Hédike megállt a szoba közepén és koncentrált... Azért lettem ingerült, mert ezt naponta többször is megcsinálta, minden előzetes bejelentés nélkül. És nekem is ezt kellett tennem. „Ha szeretsz, kitalálod, hogy mire gondolok" — hajtogatta állandóan. Meg kellett bolondulni!

— Ha nem találkozom Jolánnal, talán meg is bolondultam volna. Ki az a Jolán? Semmi közöd hozzá! Jolán, az Jolán. Én még ilyen szép és ilyen okos asszonnyal nem találkoztam. Gyűlöli a zűrzavart, a rendetlenséget és ezért mindig pontosan meghatározza, megfogalmazza az érzelmeit, a vágyait, az álmait... Ha hallanád, hogyan tud fogalmazni! És micsoda logikája van!...

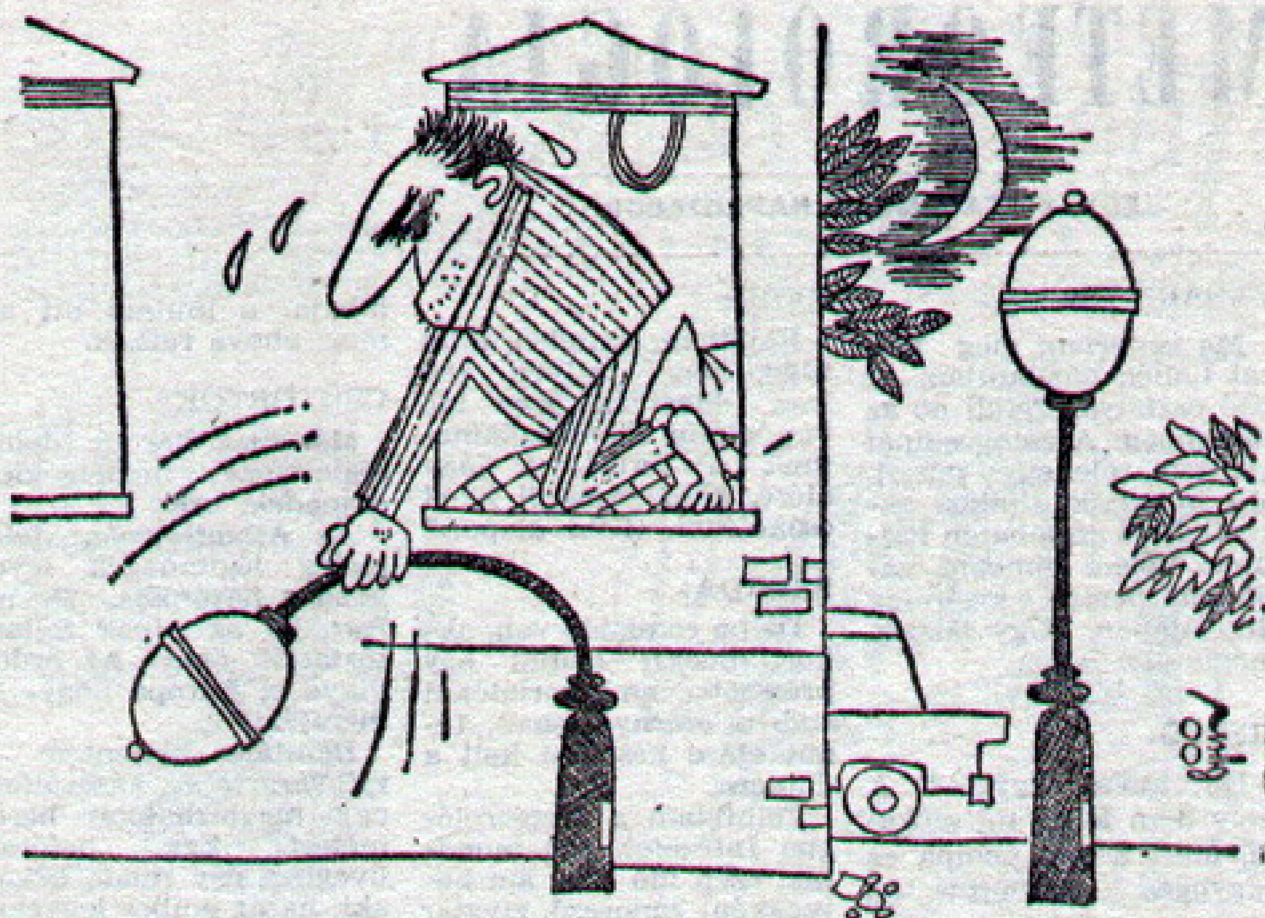
— De most nem róla van szó, hanem Hédikéről és rólam. Miután megismertem Jolánt, egy rettegés volt az életem, mert tudtam, hogy nem fogom többé kitalálni, mire gondol Hédike, hiszen már nem szeretem, és valószínűleg Hédike sem fogja kitalálni az én gondolataimat, mert megtörtem a varázst... És egy napon bekövetkezett az, amitől féltem. A feleségem koncentrálni kezdett: lehunyta a szemét és kidugta a nyelvét... Kisvártatva így szólt: „Most arra gondoltál, hogy ideje lenne kicserélni a bútorhuzatot... Eltaláltam?" Természetesen azt feleltem, hogy eltalálta, és ő nem vett észre semmit, nem vette észre, hogy hazudok...

— Attól a naptól kezdve állandóan hazudtam: mindig azt mondtam, hogy kitalálta a gondolataimat. Hédike azonban nem elégedett meg ennyivel. Egy este azzal állt elő, hogy most én olvassak az ő gondolataiban... Képzeld magad az én helyembe! Hogyan olvassak a gondolataiban, amikor már nem szeretem?... „Na, találd már ki! — türelmetlenkedett a feleségem. — Mire vársz?" S akkor elhatároztam, lesz, ami lesz... Lehunytam a szemem, kidugtam a nyelvem, majd rövid gondolkodás után azt mondtam: „Jobb egy lúdnyak, több tyúknyaknál". És mi történt? Mit gondolsz, mi történt? Hédike a nyakamba borult: „Eltaláltad! És tudod miért? Mert szeretsz. Mert szeretjük egymást..."

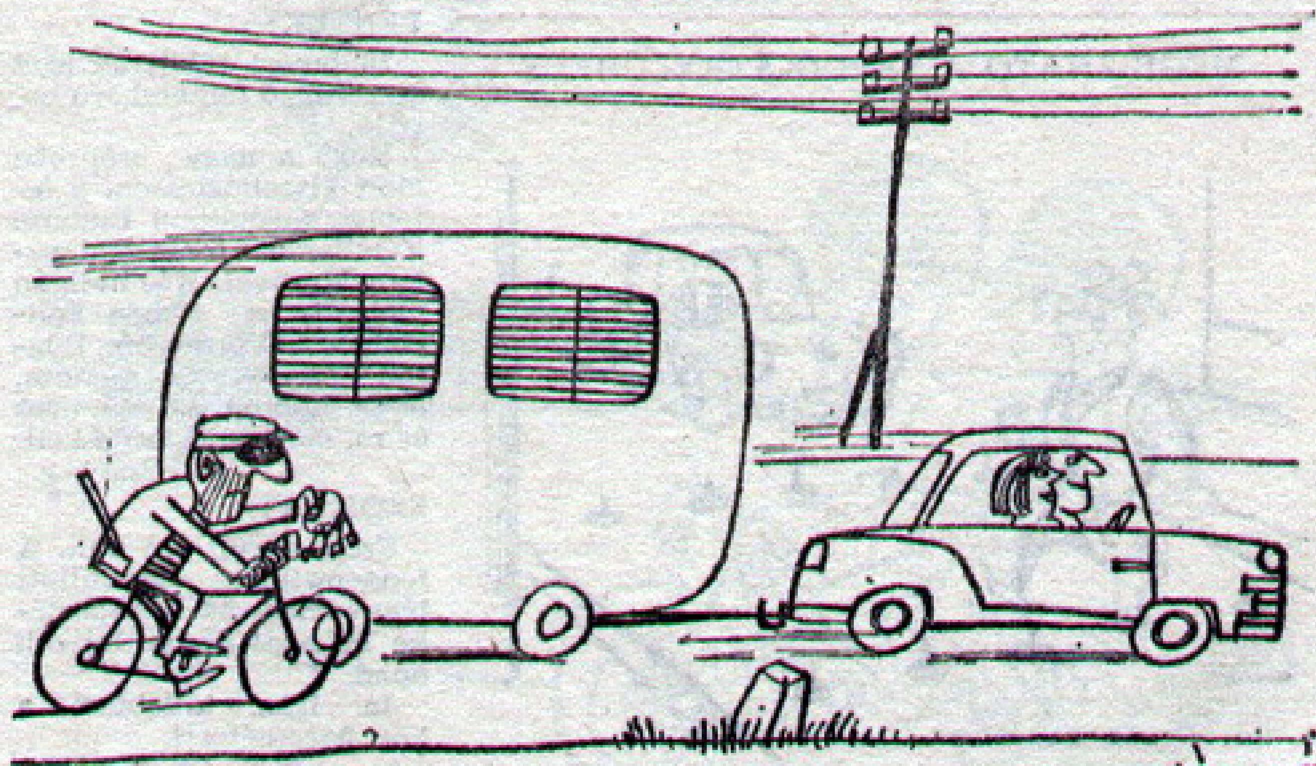
— Máig sem értem, hogyan találtam ki, mire gondolt. Csoda? Nem hiszek a csodákban, és különösen az ismétlődő csodákban... Azóta ugyanis már többször kitaláltam, hogy mire gondol... Legutóbb azt találtam ki, hogy a „Habsburgok nemzetiségi politikája aláásta az amúgyis ingatag alapokon álló monarchia roskatag épületét." Hát nem fantasztikus? Mi lehet ennek az oka? Lehet, hogy nem vagyok tisztában önmagammal és még mindig Hédikét szeretem? Vagy talán... Uramisten! Szörnyű gyanúm támadt! Lehet, hogy ő is hazudik? Nem, az lehetetlen, azt nem teheti velem... Szervusz, kérlek, ne tarts fel, azonnal haza kell rohannom, hé taxi, álljon meg! Álljon meg, az isten szerelmére!...

Mikes György

NYÁRI ABLAK

ÖSSZKOMFORTOS LAKÓKOCSI

METEOROLÓGIA

EGY FIATALEMBER NAPLÓJÁBÓL

VASÁRNAP:

Ma ismertem meg Macát Loliék házibuliján. Az első osztályon felüli nő az életemben. A zálogosdinál nyertem tőle egy puszit. Mit mondjak, tipikus angyal! Jövő szombaton hajlandó velem elmenni valahová, persze kizárólag kiki alapon. Úgy látszik, mégis van Isten.

HÉTFŐ:

De hová vigyem? A hely nem lehet túl előkelő, mert a sok pompa és ragyogás mellett én könnyen szürkének tűnhetek. De túl szürke sem lehet, mert akkor azt hiszi, hogy smucig vagyok.

KEDD:

Rájöttem, minden attól függ, hogy milyen idő lesz. Mert ha szép idő van, akkor kiporoszkálhatunk a természet lágy ölére, ahol remekül lehet csókolózni. (Kiki alapon!)

SZERDA:

De ha rossz idő van, akkor muszáj beülni egy presszóba, ami korlátokat szab a szárnyalásnak, tehát előre készülni kell a dumára.

Felhívtam a Meteorológiai Intézetet. Azt mondták, szép idő lesz, ám helyenként záporeső, zivatar várható. Mindenesetre vettem egy aneroid légsúlymérőt 160-ért. Sajnos, kiderült, hogy van egy kis hibája: a mutató ott áll meg, ahová rázzák.

CSÜTÖRTÖK:

Már csak három dolog foglalkoztat: hőmérséklet, csapadék, szél.

Az Atlanti-óceán felől meleg légtömegek igyekeznek hazánkba. De mi lesz, ha az Alpok feltartóztatják őket? Az ördög vigye el Európa hegy- és vízrajzát!

Délután kimentem a zsibvásárra és vásároltam egy megbízhatóbb barométert. Egy befőttes üvegben egy randa békát, aki, ha az ember legyeket fogdos nekije, ugrálni kezd örömében. Vagyis: prímán szuperál a készülék!

PÉNTEK:

Budapest fölött az eget összefüggő felhőtakaró borítja.

Hogy a nagy erőpróba előtt kiszellőztessem a fejemet, átsétáltam Budára. Véletlenül összetalálkoztam Macával. Két huligán ölelgette egy Skoda Feliciában a Vérmezőn. Rögtön észrevett és mondta, hogy holnap sajnos nem ér rá, mert túlóráznia kell.

SZOMBAT:

Szép, derült idő van. A tengerszintre átszámított légnyomás évi középértéke Paksnál árad, lejjebb apad.

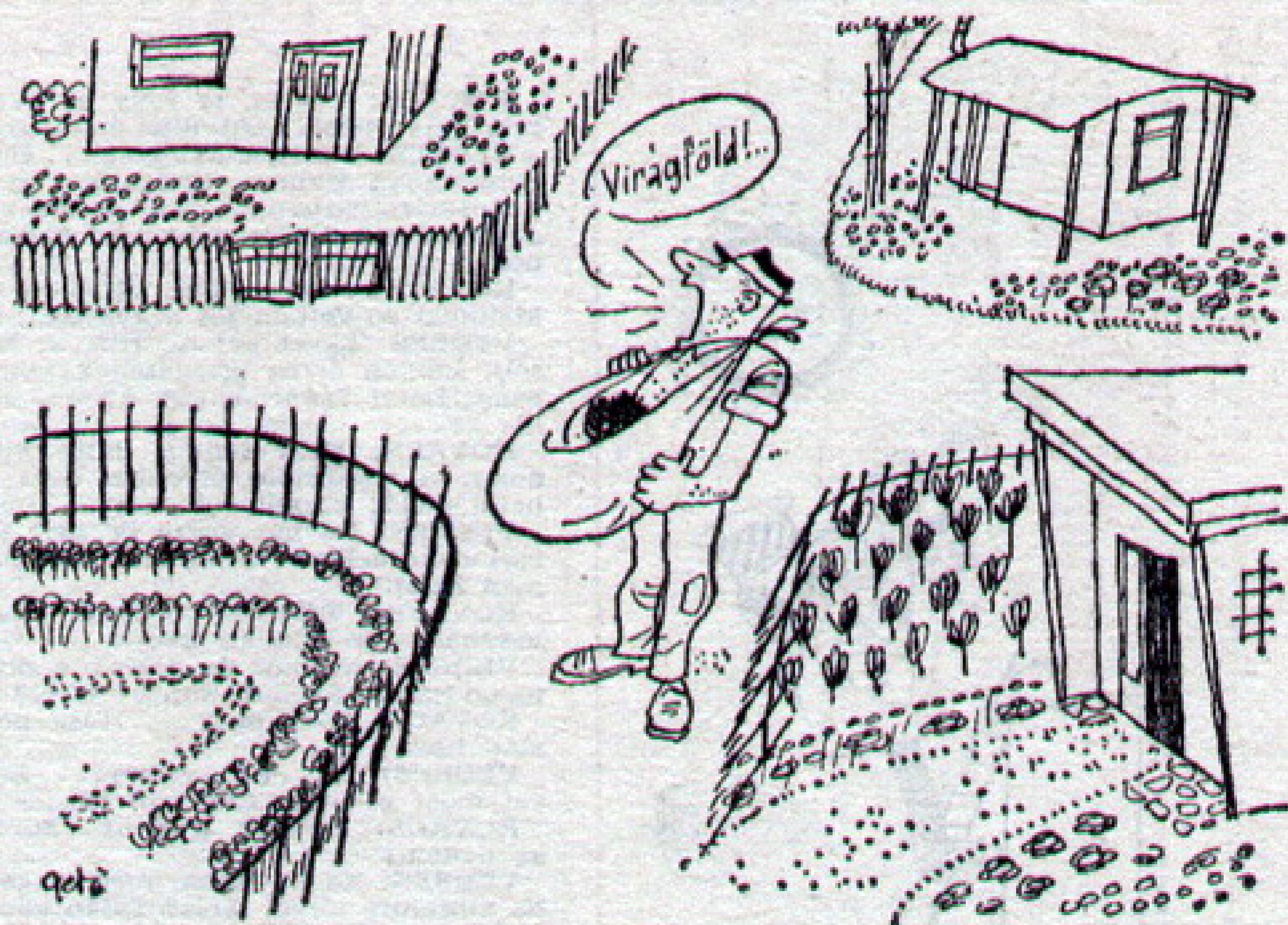
Ja, igaz, kidobtam a két barométert!

Dalmáth Ferenc

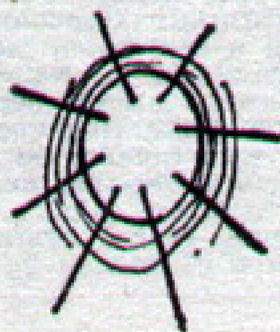
MEGBÍZHATÓ GYALOG-ÁTKELŐHELY

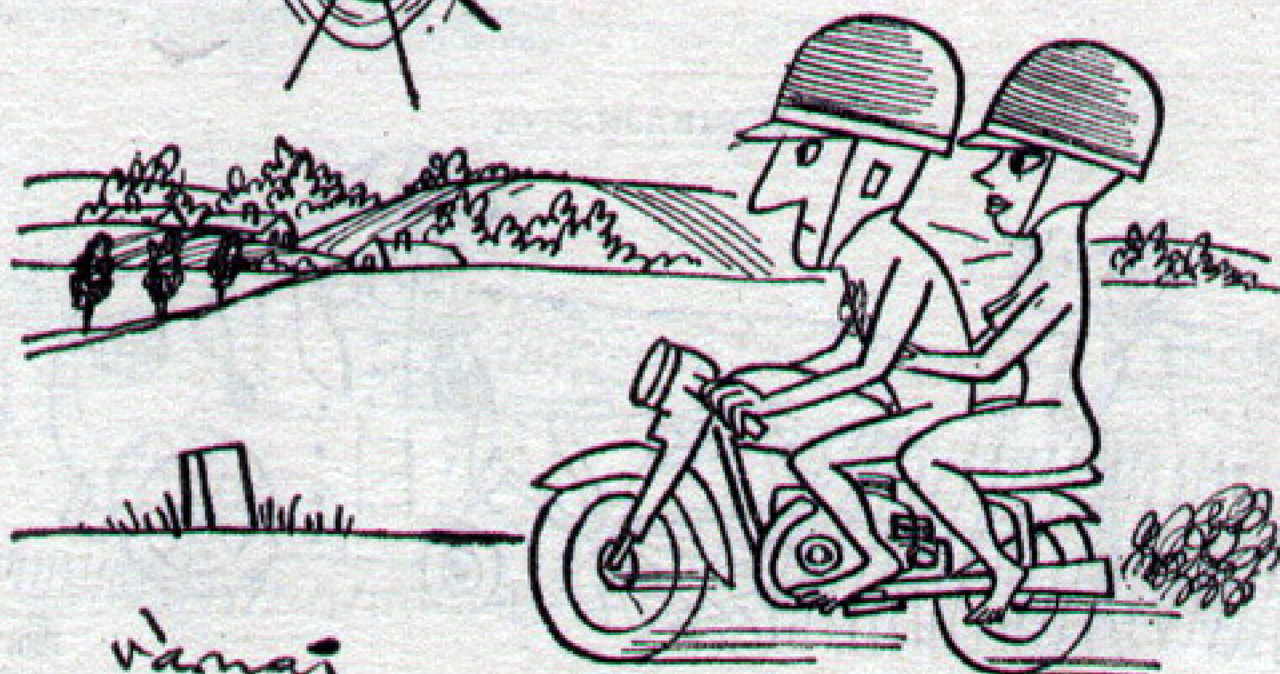

ROSSZ ÜZLETEMBER

KÁNIKULA

ELŐZÉKENYSÉG

ÉRDEKES

KOVÁCS: Vedres, te vagy az? Vedres, a IV. béből! Ott ültél hátul ...

VEDRES: Nahát, csakugyan ... Öreg cimbora ... Hallom, igazgató vagy a Lépesméz-gyárban ... Na és mi van az öcséddel? Persze, odavitted magadhoz, a gyárba ...

KOVÁCS: Nem vittem. Egyetlen rokonomat se vettem föl a gyárba ...

VEDRES: Egyet se? ... Hm ... Mesélj, milyen érzés igazgatónak lenni? Szép, fiatal titkárnő, egy kis ez, egy kis az ...

KOVÁCS: Nem tudom, mire gondolsz. A titkárnőm ötvenkét éves és hétdioptriás szemüvege van ...

VEDRES: De hát végre is, kell valaki dekorációnak a vállalati kocsiba, nem igaz?

KOVÁCS: Tévedsz, öregem. Nem használom a vállalati kocsit.

VEDRES: Neeem? Ja persze, a sajátodon jársz. Skoda? Simca? Opel?

KOVÁCS: 37-es busz ... Húsz perc alatt bevisz ...

VEDRES: É ... é ... értem ... Szóval most gyűjtesz csak autóra ...

KOVÁCS: Dehogy gyűjtök. Minek az nekem?

VEDRES: Na ne játszd meg magad! És külföldre mivel jársz? Talán vonaton bumlizol?

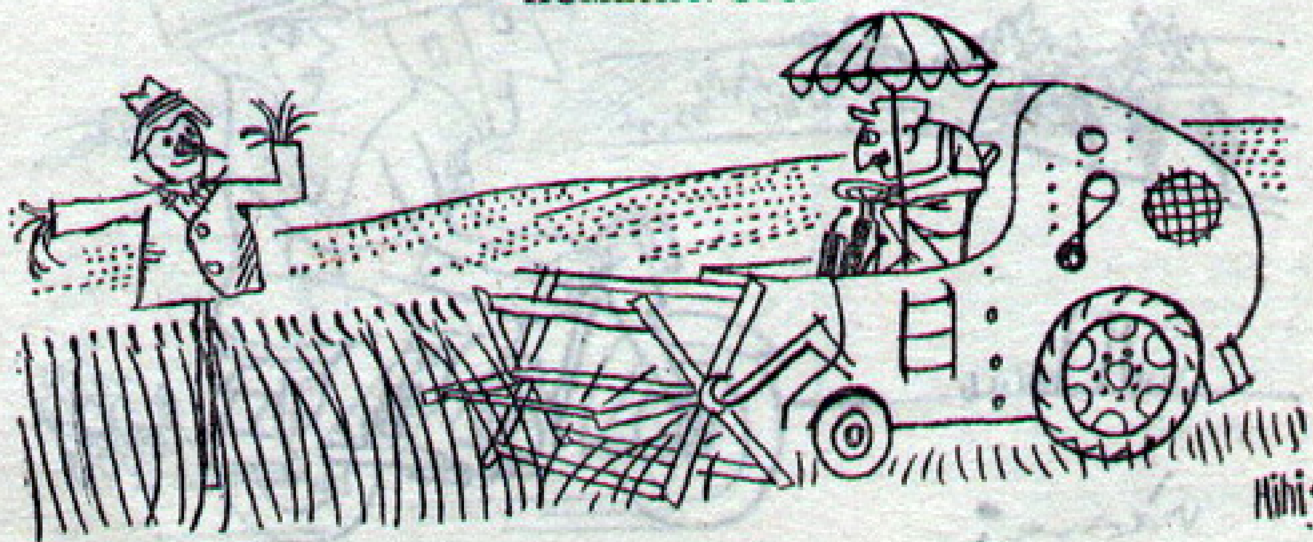
KOVÁCS: Nem járok én külföldre ... A méz itt terem, az Alföldön ...

VEDRES: Gondolom, a feleséged örül a sok finom mézecskének, amit hazavihetsz ... Nálatok folyton mézeshetek vannak, hehehe ...

KOVÁCS: Hogyhogy hazavihetem? Ha nem tudnád, mi a mézet éppúgy üzletben vesszük, mint te!

VEDRES: Aha ... Sajátságos ... Mondd, és hol nyaralsz a családdal? Van a gyáradnak üdülője?

KOMBÁJN-STOP

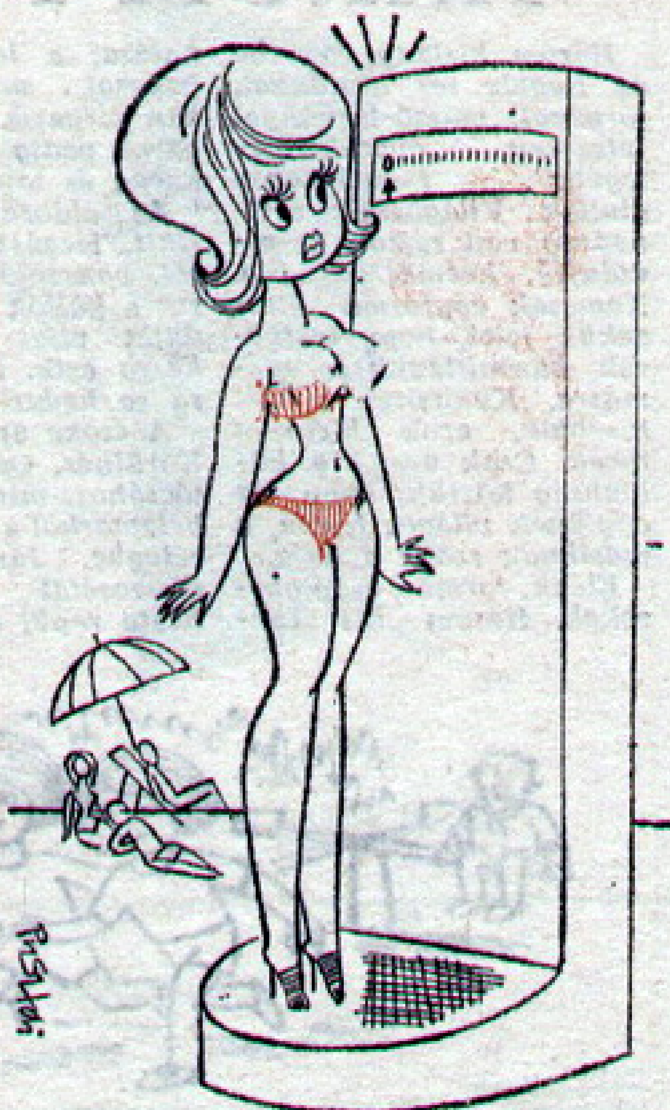

EMBER

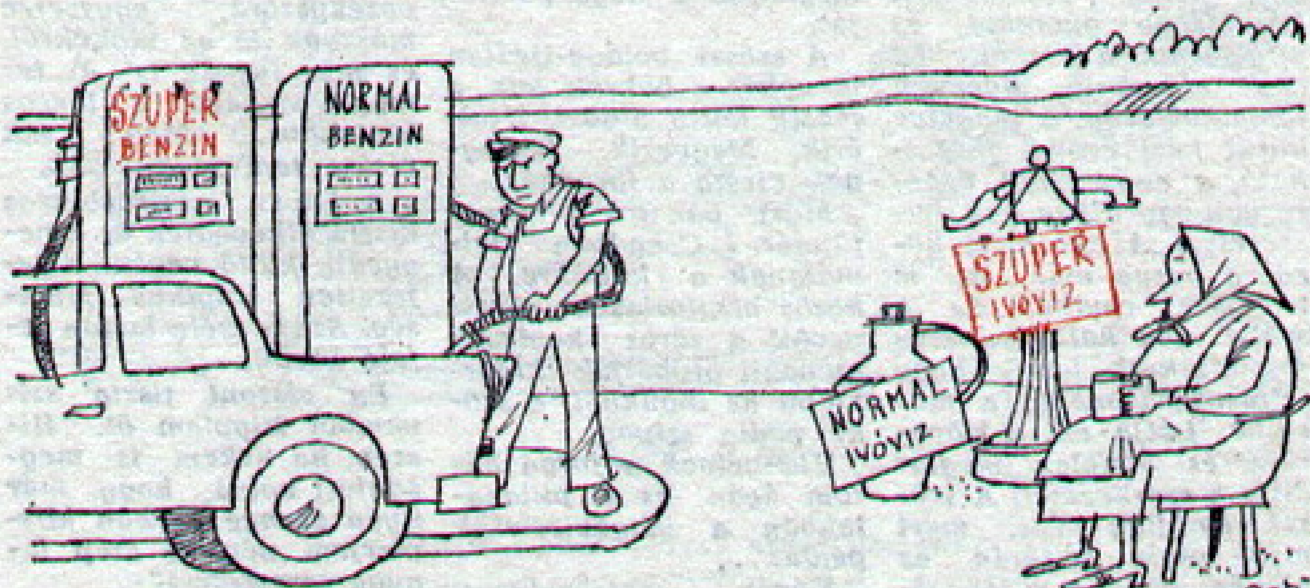
KOVÁCS: Az éppen van, de mi még nem nyaraltunk benne... Tudod, nyolcszázan dolgoznak a gyárban... ránk még nem került sor...
VEDRES: Elképesztő... Mondd, és hol laktok?
KOVÁCS: Ott, a régi helyen...
VEDRES: A régi... Csak nem abban a földszintes, udvari kétszobásban, ott kinn?
KOVÁCS: De igen... Már négy éve benn van a kérvényünk.
VEDRES: Hát miért nem sürgeted? Miért nem ripakodsz rájuk telefonon? Hiszen igazgató vagy...
KOVÁCS: Na és aztán? Minek zavarjam őket? Majd értesítenek...
VEDRES: Ha ilyen mamlasz vagy, előbb nyersz lakást a lottón...
KOVÁCS: Gondolod? Lehet... Meg kéne próbálni egyszer...
VEDRES: Ember! Te mindezek tetejébe még csak nem is lottózol?!...
KOVÁCS: Őszintén szólva nem... Pedig már többen is mondták...
VEDRES *(ájuldozik).*
KOVÁCS: Ne izgasd föl magad, kérlek... Apropó... Nővérke, nem kell még visszamennünk? A főorvos úr haragudni fog...
NŐVÉR: Na menjünk szépen, Kovácska... Mindjárt jön a vizit...
KOVÁCS: Hát szervusz. Vedres! Majd nézz be alkalomadtán!... *(El.)*
VEDRES: Mondja, nővérke, súlyos?...
NŐVÉR: Speciális eset. Hetek óta tartjuk megfigyelés alatt, de semmi szervi elváltozást nem tapasztalunk. Amúgy egész normálisnak látszik!...

Kaposy Miklós

IGAZÁN KÖNNYŰ KIS NŐ

MINŐSÉG AZ ORSZÁGÚTON

HÁROM PLUSZ EGY

Három kislány ront be az Engels tér hintákkal, forgóval, mászó-toronnyal felszerelt „gyerek-részlegébe". Iskoláskoron aluliak. Világoskék sortnadrág van rajtuk és rövidujjú, krémsárga ing. Nemcsak egyforma öltözékük jelzi, hogy testvérek, hasonlítanak is egymásra. Különösen a két kisebbik, azok biztosan ikrek. Csak annyi a különbség köztük, hogy az egyiknek világos barna, a másiknak szőke a haja.

Elánk, formás, szép gyerekek. Három kis tündér. Külsőre legalább is. Mert egyébként...

Szereplésüket azzal kezdik, hogy elkergetnek két kisebb gyereket, és elfoglalják a forgót. Ez egy alacsony, négyágú fémalkotmány, a tengelye körül kézi erővel forgatható, a négy küllő végére egy-egy ülőke van felszerelve. A két kicsi közül a barna már ott is trónol az egyiken, de a szőke még hallatlan erőfeszítéseket tesz, hogy feltornázza magát a másikba. Látja ezt a nővérük, és hirtelen meglódítja a szerkezetet. A szöszi rémülten visít, mert még csak féltérde az ülőkén, popsija a levegőben! A hangos tiltakozás hatása: a legidősebb rákapcsol, még gyorsabban forgatja a masinát, a barna pedig kárörvendőn kacag és tapsol.

Az áldozat fortisszimó sikít, lecsúszik az ülőkéről, vonszolódik, kipenderül a küllők közül, a lendület viszi pár métert, hasra esik. Sír. Amazok rá se hederítenek.

A szőke apróság feláll. Körülnéz. Odaszalad egy tócsához, mindkét kezével belemarkol a sáros kavicsrétegbe. Jámbor képpel visszasétál a forgóhoz. Rajta repül a barna testvérke. Puff, egy marék sáros kavics! A nővérke sem tud már fékezni, ő is megkapja a maga porcióját.

A szöszi boldog-ijedten menekül a bokrok felé, a másik kettő üldözi. Utolérik. Megverik. Ballagnak vissza a forgóhoz.

Most bánatos a három tündér. Csendben felmásznak a küllőkre. A közös megtorlásban résztvevők a sáros kavicsok nyomait próbálják kidörzsölni az ingükből, a szőke pedig szipog.

Üldögélnek a forgó három ágán, és e pillanatokban a magaviseletük példás...

Kövér, matrózblúzos, korukbeli fiatalember jelenik meg a színen. Tétován közeledik a forgóhoz, megáll. Látja, hogy utazó közönség már van, csak a forgató hiányzik. Ránéz a három kislányra, azok a legszebb mosolyukkal pillantanak vissza.

— Ha megforgatlak, utána ti forgattok? — kérdi gyanakodva a matrózblúzos. A nővérek lelkesen bólogatnak. Erre a fiú megnyugodva szalad a negyedik küllő végéhez, és lelkesen tolni kezd.

Visong a három utas, lábait lóbálja, nagyobb sebességet követel.

A kövér fiú fokozza az iramot.

Egyre gyorsabban fut, már liheg, már csurog róla a veríték.

A lányok önfeledten élvezik a csodás repülést.

Végül a legényke kifulladtan fékez. Leállítja a szerkezetet. Kezefejével megtörli a homlokát, nehézkesen felmászik az üres ülőkére. Kényelmesen elhelyezkedik, várakozón tekint a lányokra.

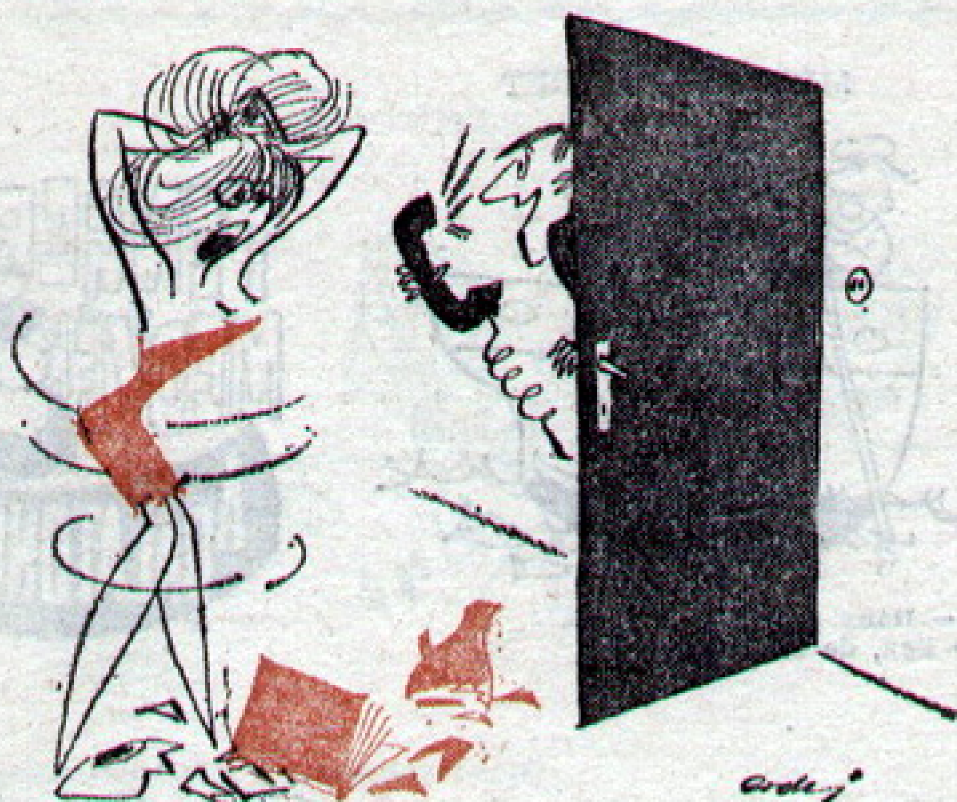
A három kipirult arcú tündér összenéz. Szavak nélkül is pompásan megértik egymást. Mintegy vezényszóra, egyszerre másznak le az ülőkékről, és már futnak is a tér másik sarkába, a láncos hintákhoz. Még csak vissza sem pillantanak.

A kövér, matrózblúzos kisfiú elképedten ül a negyedik küllő végén. Kifejezetten tragikus jelenség. Szája széle lassan lefelé görbül.

Én viszont tiszta szívemből irigylem őt. Hiszen, ha nekem is megadatott volna, hogy már ilyen zsenge korban kiismerjem némely szép lányok természetét...

Kürti András

AZ IDŐJÁRÁS KIHAT AZ EMBER HANGULATÁRA

— Abbahagyhatod, szívem, a Meteorológiai Intézet szerint már megszűnt a frontátvonulás . . .

PRAKTIKUS MEGOLDÁS

— Szentisten! Miért fekszel oxigénsátorban?
— Semmi baj, csak szúnyogok ellen védekezem.

MÉLYSÉGISMERET

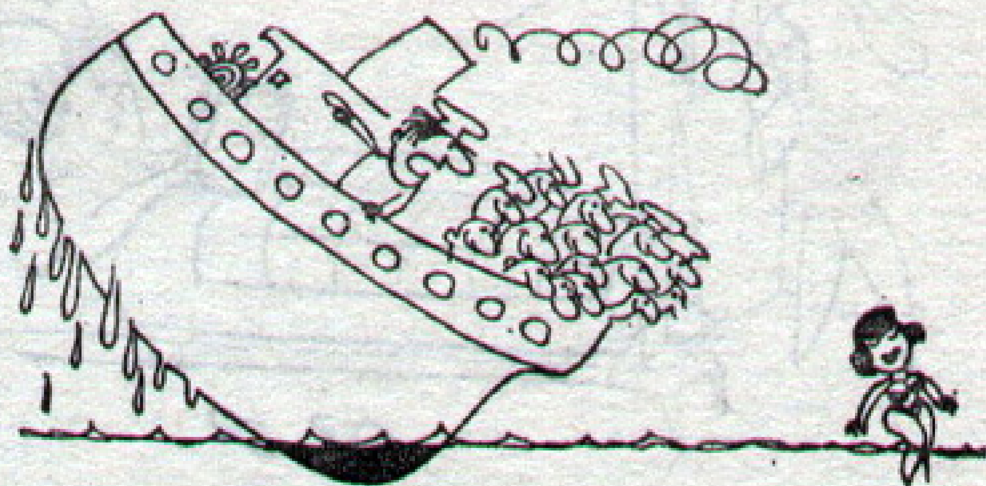

— Hány láb?
— Egy, de csak bokáig.

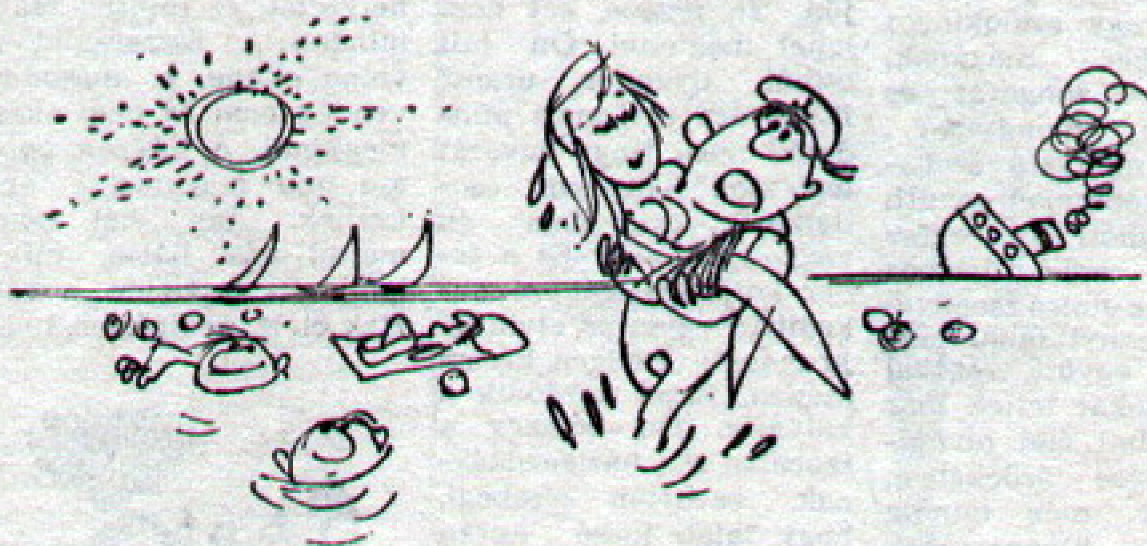

ZÁTONYON

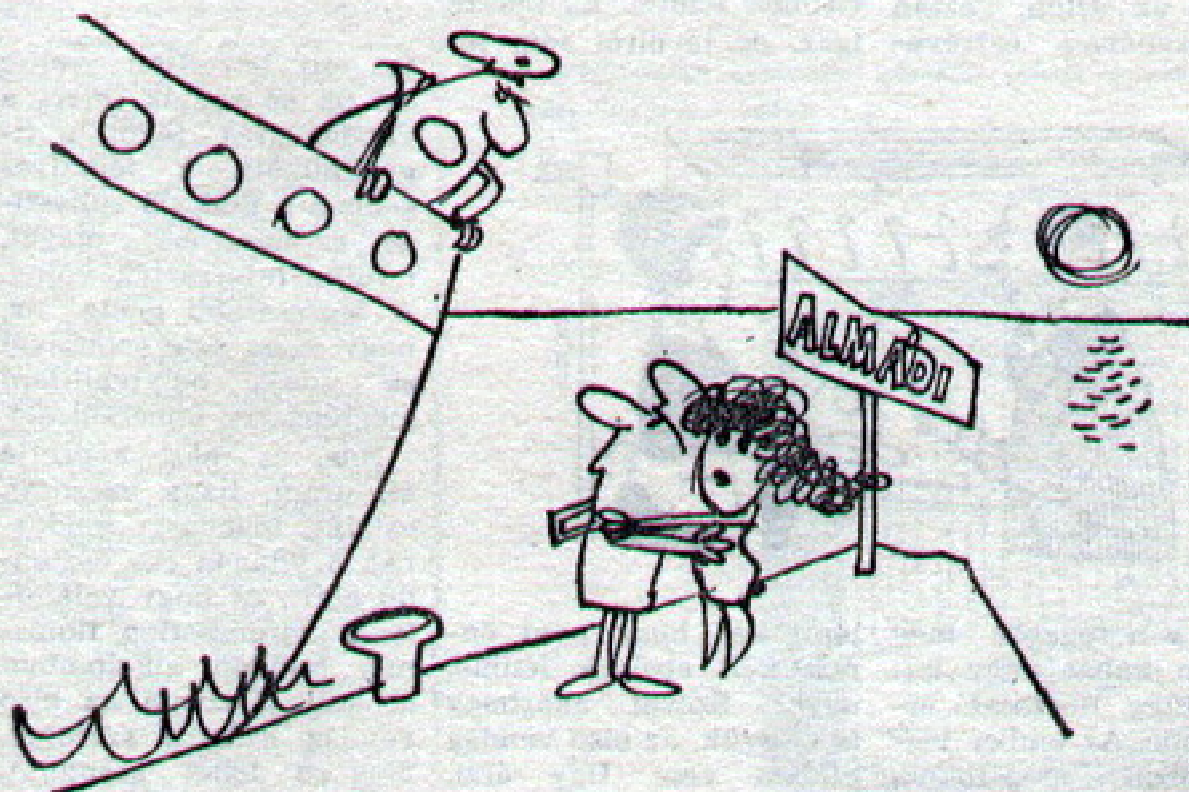
Szöveg nélkül

HAJÓTÖRÉS

– Hát nincsen sehol sem egy lakatlan sziget?

IDEGEN KIKÖTŐ

– Vigyázz! A feleséged távcsővel figyel Tihanyból!

Sajdik Ferenc rajzai.

KAREL CAPEK:

Az első vendég

...igen... a társadalmi élet... Hát én állítom, hogy a társadalmi élet még ma sincs kellően megszervezve. Az ember frakkot vagy szmokingot kölcsönözhet magának, sőt pincért, zongorát és hogy is mondjam... amolyan ennivaló szobacicát is, kötènnyel együtt, megrendelheti az egész vacsorát, amit házhoz hoznak az utolsó zsemlyéig valamennyi tállal meg tányérral együtt, szóval valóban sokat tettek már a társadalmi élet nívójának emelése érdekében, de azért még mindig vannak hiányosságok uram. Sőt, egyenesen égbekiáltó hiányosságok.

Hát például, meghívják az embert valahova. Teára, fogadásra vagy egyéb ilyen dologra; az ember a legjobb hangulatban csenget az ajtón, aztán az előszobában észreve-

szi, hogy a fogason még egyetlen kabát vagy kalap se függ. Borzasztó érzés, uram. Az ember legszívesebben megszökne, vagy azt mondaná, hogy otthon felejtette a zsebkendőjét, hazamegy érte, és pár perc múlva visszajön. No persze, ezt nem lehet megtenni. Ön mit csinál ilyenkor, uram? Bizonyára azt, amit mindenki más. Hogy zavarát leplezze, hangosan csodálkozik: csak nem én vagyok az első? És a fehér kötényes leányzó pukedlizik egyet és elvihogja magát: „De igen, kérem szépen. Ezzel kezdődik a kálvária. Ön bemegy a szobába, s a házigazdáéknak zavartan elrebegi, hogy talán kissé korán érkezett, siet az órája, vagy mi a szösz, mire ők túlságos buzgalommal biztosítják arról, hogy ellenkezőleg, nagyon örülnek az érkezésének, és hogy valakinek csak kell elsőnek lennie. Ez persze igaz, de távolról sem jelenti azt, hogy pont önnek kell elsőnek lennie, ugye? Szóval akárhogy is vesszük, az első vendég kínban van. Ugy érzi, hogy nem is szolgált rá a meghívásra, hogy csak betolakodott ide, szörnyen megalázónak érzi helyzetét, és mintha csak minden összeesküdött volna ellene, a második vendég nem és nem akar megjönni. A többiek persze már csapatostul érkeznek. Igy hát nem marad más hátra, mint hogy ott topogjon a háziak előtt, pedig nem tud-

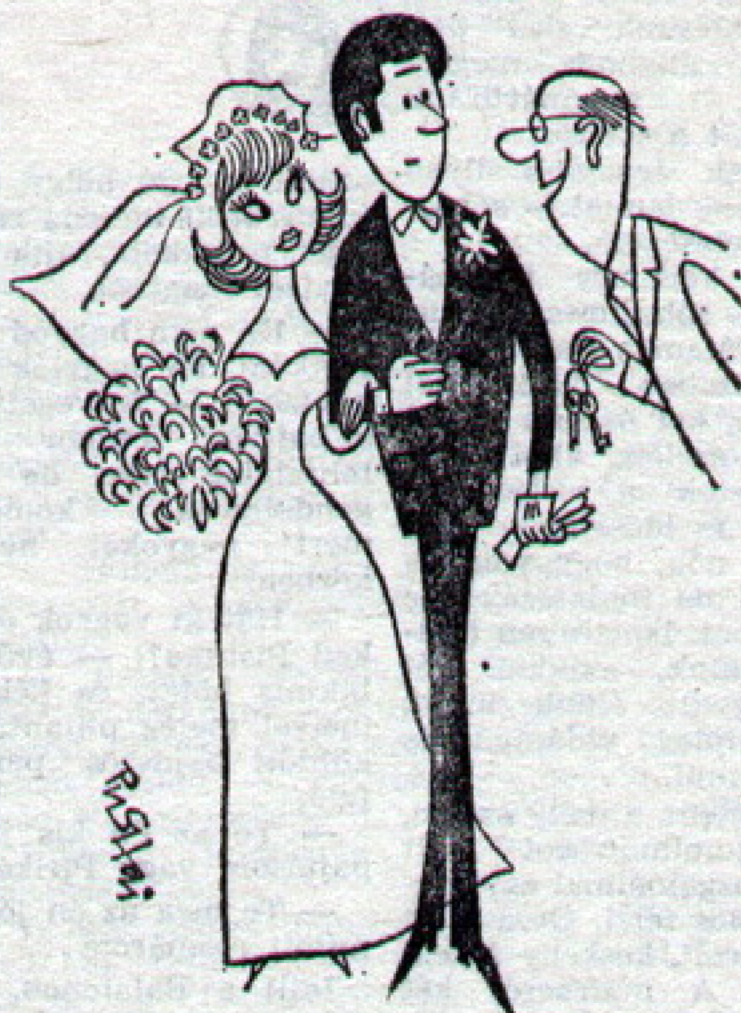
ja, mit beszéljen velük (és ők se tudják, mert a vendégvárás leköti a figyelmüket), a legszívesebben a föld alá süllyedne, és úgy érzi magát, mintha leforrázták volna. A legrosszabb pedig az, hogy egész este semmivel se tudja helyreállítani megtépázott önbecsülését.

Nos, és most képzelje el, uram, hány vacsorát, estélyt, fogadást rendeznek a világon egy esztendő alatt, és hogy valamilyen szerencsétlen flótásnak minden alkalommal el kell játszania az első vendég gyászos szerepét. Meg se lehet számolni, hány embert ért ez a szerencsétlen sors. Igy aztán eszembe jutott, hogy ennek véget kell

vetni valahogy. Például úgy, hogy első vendég kölcsönzőt kellene alapítani. Akkor aztán elég volna felvenni a telefont, és a kölcsönzővállalat negyedórával az estély előtt elküldené az emberét a tett helyére. Az alapdíjazás húsz korona lenne, no meg az étel, amit az ember megeszik. Világos, hogy az illetőnek jó ruhában kellene megjelennie, műveltnek kellene lennie, és általában szakoktatást kellene kapnia. Persze húsz koronát mondjuk egy egyszerű diákért, vagy egy finom, csendes nyugdíjasért számítana a vállalat, a sportoló drágább volna, mondjuk, ötven korona, egy disztingvált idegen vagy egy orosz herceg még drágább, mondjuk, hatvan korona. A hivatásos első vendég hamarább lenne a színhelyen, mint az igazi első vendég, elbeszélgetne a háziakkal, amíg meg nem érkezik a második vendég is, aztán megenne néhány szendvicset, és diszkréten ellépne. Amellett, higgye meg, uram, sok ilyen hivatásos első vendég megcsinálná a szerencséjét is, mert hiszen jobb emberekkel ismerkedhetne meg, és ön tudja, uram, hogy ha valakit társaságból ismernek... Szóval ennek a vállalkozásnak meglenne a maga szociális jó oldala is, és azonkívül egész csekély beruházással meg lehetne valósítani... nem kellene egyéb, mint egy kis iroda és telefon...

(1936)

NÁSZAJÁNDÉK

— Időnként szívesen kölcsön adom a szobámat, amíg lakáshoz jutok...

ZONGORAVERSENY

A győztes

SZERENCSÉ

Melegen sütött a nap, és üdülésünk első délelőttjén, alighogy megérkeztünk, megmártottuk magunkat a vízben.

— Csak legalább ilyen szép időnk lenne! — sóhajtott a feleségem.

— És kellemes társaságunk! — sóhajtottam én is, és elnyúltam a Balaton sekély vizében. Aztán hol kúsztam, hol úsztam befelé a mély széléig, ahol már gyülekeztek a vízimádók: fiatalok és idősebbek, férfiak és nők, hogy valamiképp el ne mulasszák az első napot. Ismeretlen üdülő társaink, akikkel két hétig együtt élünk majd, remélhetőleg vidáman és gondtalanul.

Mellettem, a mély szélén, két gumimatracot tolt nagy buzgalommal egy magas, izmos férfi. Orra alatt jól stuccolt, keskeny fekete bajusz. A matracról két formás, fehér tenyér a bikinihez tartozott, a bikini pedig a matracon elnyúlt fiatal nőt takarta be anynyira, amennyire ez egy szerény méretű bikinitől kitelik. Egy-egy jól sikerült fröcskölésre fel-fel kacagott az ifjú hölgy, a bajuszos férfi ide-oda rázta a fejét, prüszkölt, fújta lefelé a vizet magáról.

— Ha nem hagyod abba, Pirikém, én hagylak benn a vízben — fenyegetődzött a bajszos, amikor újabb telitalálat érte, de nem gondolhatta komolyan, mert nagyokat nevetett közben.

— Hát ki vagyok én neked Pistuka?! — évődött a bikinis hölgy, és kék szemeivel meleg pillantásokat küldött bajuszos partnere felé.

— Te az én kis játszópajtásom vagy Pirikém.

— Te meg az én jól idomított rozmárom...

Idill a Balatonon, délelőtt tizenegykor. Így szép ez, akár házasok, akár nem — gondoltam és magukra hagyva a fiatalokat, nagy megértéssel a szívemben, kifelé igyekeztem a partra.

Délben a négyszemélyes asztalnál ismét találkoztunk. Őket kaptuk asztaltársakként, ők pedig minket.

Férj — feleség.

István harmincöt éves és vállalati jogász.

Pirike huszonhat esztendős, szőke, jó alakú, csinos és könyvelő.

Nyolc éve házasok.

Gyerek nincs.

Ennyit már az első napon megtud az ember nyaraló partnereiről.

— Úgy élnek maguk, Pirike, mint a galambok! — jegyezte meg a feleségem a harmadik ebéd után, beszélgetés közben.

— Hála istennek! — felelte sugárzó arccal a fiatalasszony. — Nem panaszkodhatom. Egyetlen szenvedélye a horgászás...

— Szép sport.

— És mennyi hal! — lelkendezett Pirike. — Minden másnap háromtól hétig övé a víz. Pesten is, itt is...

— Jó horgász? — kérdeztem, hogy én se maradjak ki a társalgásból.

— Szerencsés keze van. Ő fogja ki a legszebb pontyokat a Dunából. Majd meglátják. Ma már kimegy a vízre... — így Pirike, és megsímogatta férje kezét, aki éppen távozni készül.

— Megyek a felszerelésért — mondta, s nagy buzgalommal elsietett, majd kisvártatva visszatért. Hosszú horgászbot és nejlonháló a vállán, kezében drót fogantyún két nagy konzerves doboz.

A SZOMSZÉD BOSSZÚJA

— Várj csak, te [illegible]! Juszt is lesz gyerekünk és akkor hallgathatod majd te!

S HORGÁSZ

Pirike a kapuig kísérte. Kedvesen, meghitten búcsúztak egymástól.

— Mint a galambok — jegyezte meg a feleségem újfent.

Este hétkor kissé csapzottan, fáradtan tért vissza Pistuka. Tizenegy szép kárászt hozott és egy majdnem másfél kilós pontyot.

— Jól haraptak — mondom csodálattal és a feleségem is lelkesedett. Pirike nem kevésbé.

— Vasárnaponként még többet fog — dicsérte Pirike a férjét. — Igaz, sohasem rest. Elmegy olykor még Tahiba, meg Lacházára is. Ott harapnak legjobban a halak. A Dunán...

A pontyot az üdülő szakácsa kapta. Mi a kárászt ettük meg, de jutott belőle másoknak is.

Ezentúl minden másnap csodálhattam Pistukát: legalább nyolc kárászt mindig hozott, de nem ritkán egy-egy nagyobb pontyot is.

— Csak akkor nyugodt, ha horgászthat — informált bennünket Pirike. — Ha esik, ha fagy, Pistuka nem tágít a víz mellől.

Így éltünk már több mint tíz napja Pistuka halain, a legnagyobb harmóniában. Mintha réges-régről ismertük volna egymást. Pirike nem győzte dicsérni Pistukát, Pistuka nem győzte hozni a halat.

A tizenkettedik napon még jobban csodálni kezdtem Pistukát.

A kiserdőben sétáltam, nem messze a parttól, a halásztanya közelében. Fél hétre járt az idő. A keresztösvényen előttem haladt át Pistuka. Karjába kapaszkodott és a vállára dőlt egy nyúlánk, halásznadrágos, ifjú hölgy. Pistuka meg az ő vállán nyugodott.

— Holnap is jössz, Pityukám?! — kedveskedett a lány.

— Sajnos, Tercsikém, csak holnapután! — sajnálkozott Pityuka. — És majd ismét Pesten — mondta még vigasztalásképpen.

Hosszan búcsúztak és szenvedélyesen.

A lány jobbra indult, kifelé az erdőből; Pistuka balra, a halásztanyához igyekezett. Egy mezítlábas, fiatal fiú várta ott, kezében tartva a szerencsés horgász teljes felszerelését. Előbb a horgászbotot adta át Pistukának, azután a két konzerves dobozt, végül pedig a nejlonhálót. Egy nagy széles öblű mosó dézsából tíz kárászt és két nagy pontyot számolt a hálóba. Még vizet is töltött bele, hogy valamiképpen szárazon ne maradjanak a halak. Pistuka meg a fiúnak számolt le néhány tízest és még valami aprópénzt.

A rövidebb úton tértem vissza az üdülőbe. Pistuka pont hét órára érkezett meg. Mint rendesen. Csapzottan és fáradtan, de vidáman.

— Ma aztán jó volt a fogás Pistukám! — tapsolt Pirike örömében, amikor meglátta a zsákmányt.

— Ma kivételesen jó volt — hagyta rá Pistuka. — Két nagy ponty is akadt a horogra.

— Ez aztán férj! — dicsérte Pistukát a feleségem, majd felém fordulva így szólt:

— Igazán, te is megtanulhatnál horgászni, ha nem volnál olyan lusta.

Megálltam szó nélkül. És két nap múlva visszatértünk Budapestre.

Földes György

VÍZISÍ

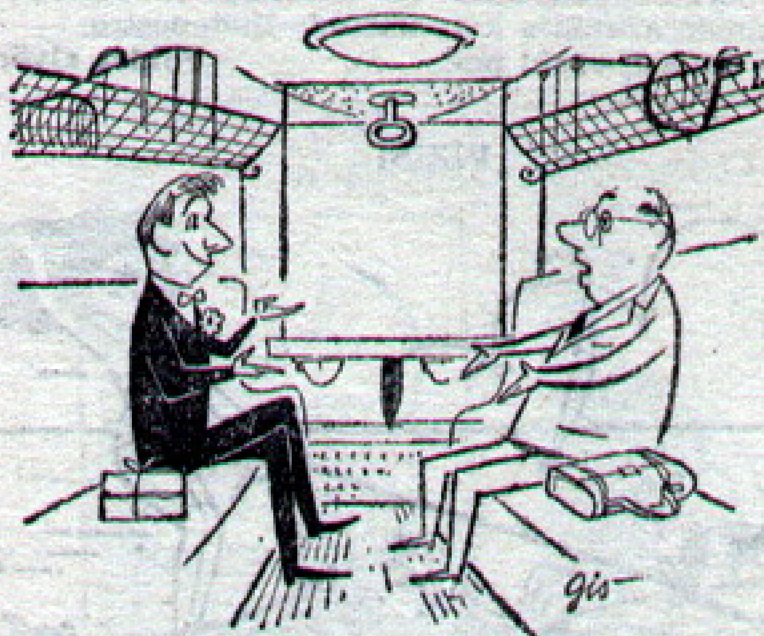

MEGLEPETÉS

— Juj, a mama!

KÜLÖNÖS HÁZASSÁG

— Nászutas? Hát hol az asszonyka?
— Nagyon házias! Előbb málnát tesz el télre, azután jön utánam...

A Ló utcai

Nagyapó tűnődve végigsimitott galambősz, hülyegyerekfrizuráján, majd tréfásan orronvágva a Heti Hirharsona kiküldött munkatársát, igy szólt:

— Ha jól értettem, hapsikám, maga interjút kért tőlem. Megengedi, hogy körülröhögjem?

— A legnagyobb örömmel — felelte a riporter. — Egyébként azért bátorkodtam felkeresni, mert a Statisztikai Hivatal közlése szerint ön az ország legöregebb huligánja, a Ló Utcai Öreg Srácoknak nevezett galeri alapitója és örökös elnöke. Meséljen valamit a galeri történetéről, eredményeiről, sikereiről.

Nagyapó kigyóbőr zekéjének zsebéből boxert húzott elő, és azt a mutatóujján pörgetve, elgondolkozott.

— En mondom magának, apafej, nem volt könnyű összemasszirozni a srácokat egy galeribe, hiszen a legzöldfülűbb is elmúlt hatvanéves. Persze, végül is megdumáltam őket.

— De hát voltaképpen mi adta az ötletet, hogy — elnézést —, az önök korában ilyen szokatlan foglalatosságra adják a fejüket?

— Az egész úgy kezdődött — mondta Nagyapó —, hogy többször megzrikáltak. Egyszer egy galeri kiszúrt, mikor a feleségemmel este sétálni mentünk, és az öreglány szép fehér kontyát tőből lenyirták. Ekkor zsaruért kiáltoztam, de nem jött senki, a pacákok viszont fejemre húzták a zoknimat és a cipőfűzömből máslit kötöttek a szakál-

öreg srácok

lamba. Ekkor azt mondtam magamban: ne légy veréb, öregfiú, védd meg magad, kutyaharapást a szőrével!

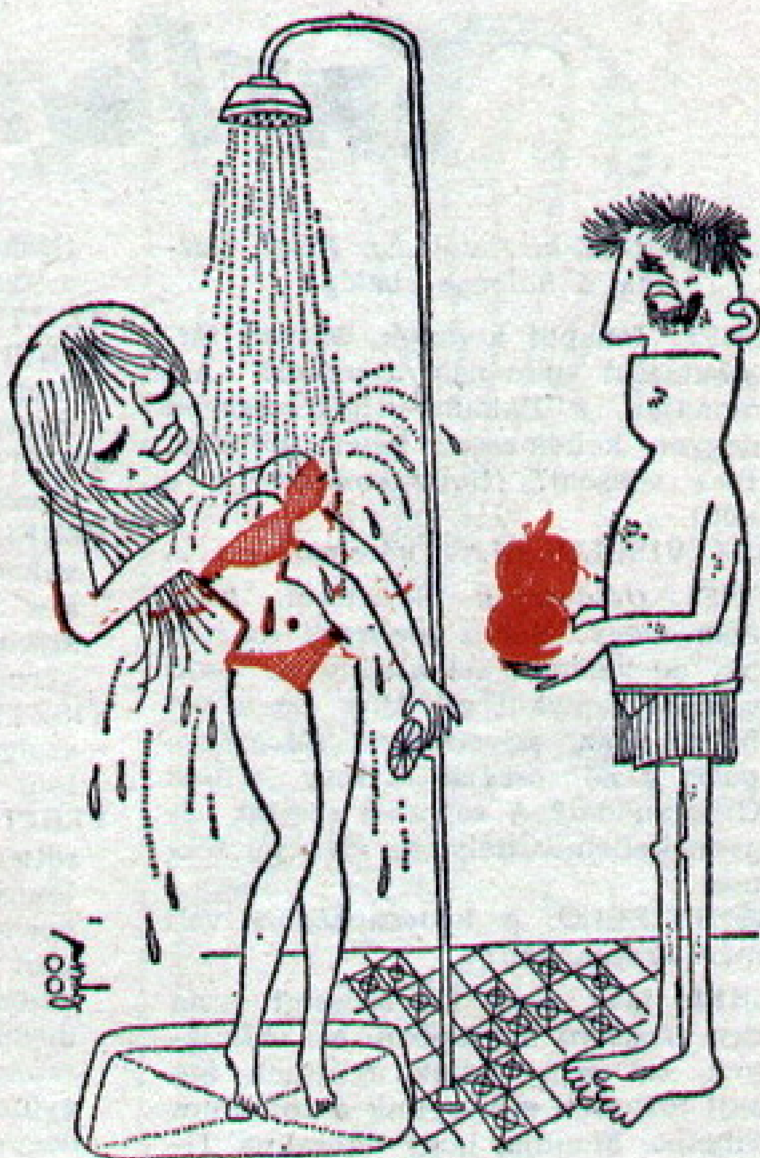
Szerencsém volt. Egy haverom éppen akkor ment nyugdíjba és ráért, vele szerveztük meg a Ló Utcai Öreg Srácok galerijét. Jelszavunk: Öreg huligán nem vén huligán.

— No, de hogyan sajátították el ezt a kedves huligánnyelvezetet, az öltözködéshez szükséges speciális ízlést és elsősorban a verekedések jellemző gerilla-harcmodorát, ami nélkül a legjobb galeri is csak ártatlan szalontársaságnak mondható?

— Magának van gógyija, apuskám — bólintott Nagyapó elismerően —, ez totál így van. Csakhogy mi tanultunk. A híres Bunkó galeri tagjai képeztek ki minket a Nagy Lepra talponállóban, piálták is érte eleget. Azóta sok víz lefolyt a Dunán és sok duma lefolyik a sajtóban a huligánok garázdálkodásának megszüntetéséről. Nekünk viszont volt néhány nagy győztes önvédelmi bunyónk. Ma már ott tartunk, hogy a környéken minden galeri majrézik tőlünk, mert kamatostól visszaadtuk azt a sok ruhát, amit régen, mint jámbor öreg frájerok, tőlük kaptunk. Hát ezt írja meg, hapsikám, de nehogy aztán valami almás hanta legyen abban a riportban! Tudja, a srácok érzékenyek, és ha megsérti a galerit, úgy megszabdalják, hogy elmehet a ruhagyárba szabásmintának. Csao!

Fülöp György

GYÜMÖLCSMOSÁS

JOGOS KÉRDÉS

— Hol sültél le ilyen barnára?
— A buszmegállónál . . .

Furfang

(*Szín: IBUSZ-kirendeltség. Férfi, karján a hölggyel belép.*)

FÉRFI: Jónapot kívánok. Milyen társasutazást tudnának ajánlani? Azt mondják, a Bahama-szigetcsoporton nagyon kellemesen lehet pihenni. Igaz édesem? (*Homlokoncsókolja a nőt.*)

TISZTVISELŐ: Hát kéremszépen...

FÉRFI (*feldultan*): Sejtettem, hogy nem megy. Nehéz emberek maguk. No, de velem lehet alkudozni. Majd valahol remekül eltöltjük ezt a két hetet. Igaz, szivecském? (*Megsimogatja a nő orcáját.*) Hogy állunk Grönlanddal? A sógorom szerint nagyon kellemes hely. És elég jól főznek.

TISZTVISELŐ: A kedves sógora volt már Grönlandon?

FÉRFI: Még nem. De olvasott róla egy népszerű hetilapban. No már látom, ezt sem tudják nyújtani. Sebaj! Szívesen elmegyünk a rejtelmes Tibetbe. Mondja, hogy öltözzünk Tibetbe? Hűvösek ott az éjszakák? (*Nőhöz*): Szivecském, majd elhozod a gyapjúpulóvered.

TISZTVISELŐ: Hát momentán...

FÉRFI: Szóval ez sem megy. Várjon. Megvan! Nepál. Ott szeretnék kikapcsolódni. Nepálban.

TISZTVISELŐ: Legyen szabad megjegyeznem...

FÉRFI: Itt is akadékoskodnak? De velem lehet beszélni. Menjünk akkor Patagóniába. Két hétre legyen szíves. De valami csendes szobát kérnénk.

TISZTVISELŐ: Sajnálom, ezzel sem szolgálhatunk. Viszont tudnám ajánlani ..

FÉRFI (*dühösen*): Köszönöm. Én szerettem volna választani valami kellemes közeli túristautat. (*Nőhöz gyengéden.*) Látod édesem, hogy nem megy. Idén nyáron nem tudunk elutazni. (*Magában*) Ezt a nyarat is megúszom száz forinttal. (*Nőhöz szerelemmel*) De sebaj! Majd felmegyünk délutánonként a Szabadság-hegyre. Fő a jó levegő!

Galambos Szilveszter

SZESZÉLYES NYÁR

— Micsoda fantasztikus időjárás! Nincs előadás, mégis esik!

sportélet

A testedzés napjainkban
nem függ nemtől, nem függ kortól,
nő, vagy férfi, vén, vagy ifjú:
ma már minden ember sportol!

Hiszen, aki sosem edzi
testét, mivel rest és léha,
még azzal is megesik, hogy
elveti a sulykot néha...

Van, aki a munkahelyén,
mint a ringben, vadul boxol,
amig kiboxolja azt, hogy
prémiumot kapjon sokszor...

Aki dőzsöl, nagylábon él,
s torkán a bor könnyen csúszik;
egyenletes tempókkal az
adósságban nyakig úszik...

Más a teremgyakorlatnak
hódol szenvedéllyel sűrűn,
s a műhelyben oly ügyesen
lóg — akár tornász a gyűrűn...

Akad súlyemelő is, ki
reggel azzal szokott kelni,
hogy alacsony fizetését
megpróbálja felemelni...

Van, aki a hivatalban
— bár a példa kissé lapos —
mintha kerékpáron ülne;
szorgalmasan hajt és tapos...

Aki újít: célbalő, mert
azt szeretné eltalálni,
hogy lehet az újításhoz
némi pénzt is feltalálni!..

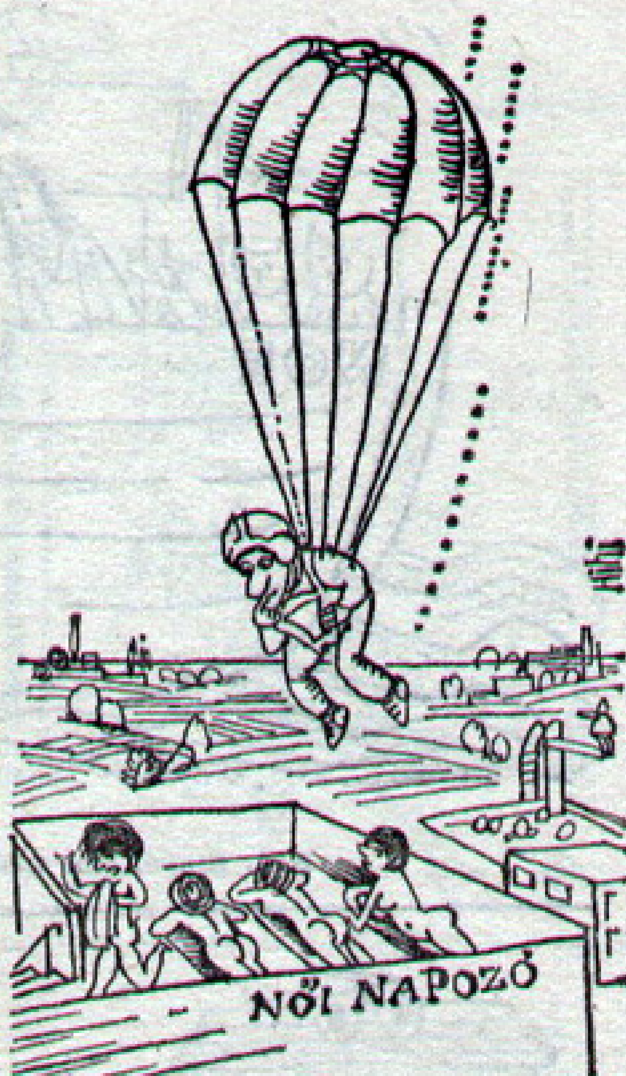
Megint más a lósport hive,
ezért beszél magas lóról,
s bár nyeregben érzi magát,
mégse lóra — Fordra spórol...

Ki a hibát nem nézi el,
leleplez és korhol, csepül,
az a bátrak sportját űzi,
mivel igen gyakran repül... !

S kik e verset elolvassák
joggal jógázókká válnak,
mert a poén hiányzik, s így
mérgükben majd fejre állnak...!

Szilágyi György

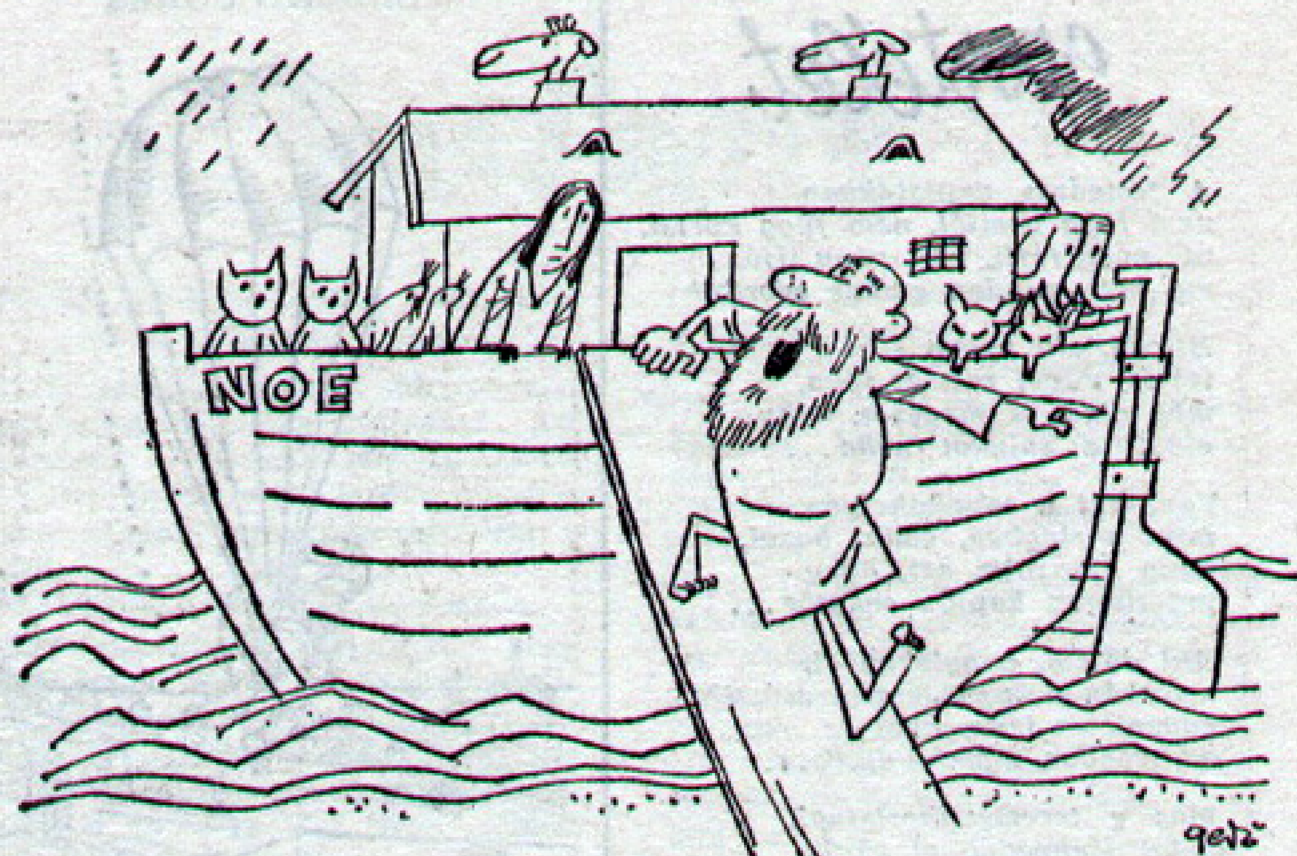
SIKERES UGRÁS

NAGYKÉPŰSÉG

VIHAR KOZELEG

Noé: Ejnye, lent felejtettem az orkán kabátomat

FAPRICCS

— Csak egy feltétellel megyek ki a strandra — mondta Ilonka —, ha gondoskodik fapriccsről.

Tibor megígérte a fapriccset és boldog volt, hogy végre együtt lehet a strandon a lánnyal.

— Mikor jön ki? — kérdezte lelkesen a fiú.

— Délfelé. De okvetlen legyen fapriccs! Nem szeretek úszás után a fűbe heveredni. Félek a bogaraktól.

Tibor már kora délelőtt kiment, szerzett heverőt, lefeküdt rá és őrizte. Nem mert a vizbe menni, félt, hogy nyomban elfoglalják a fapriccset. Sóvárogva nézett a hullámfürdő felé: milyen jó lenne ott lenni... De őrizni kellett a fekhelyet. Mindent Ilonkáért...

Egy öttagú család közeledett az elfoglalt priccs felé. A családfő megszólalt:

— Bocsánatot kérünk, de arra az esetre, ha szabad lesz a fapriccs, szeretnénk, ha mi...

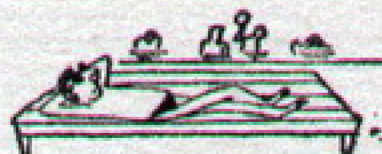
— Sajnálom — hazudta Tibor —, de már négy család is előbb jelentkezett.

Telt-múlt az idő, a fiú süttette magát a nappal, amikor egyszerre az az érzése támadt, hogy valaki merően nézi őt. Felpillantott, gyönyörű nő tekintett rá, kitartóan, szinte kihivóan. Tibornak nagyon tetszett a szőke, szép, jóalakú bámuló. Gondolatban összehasonlította Ilonkával és megállapitotta, hogy ez a nő érdekesebb, izgalmasabb. Mi lenne, ha Ilonka nem jönne és akkor... De aztán elhessegette ezt a hűtlen gondolatot és elforditotta fejét. Pár perc múlva újra odapillantott: a szép nő még mindig mereven nézte.

Ugy látszik, tetszem neki — gondolta Tibor, de azután gyanakodni kezdett és elhatározta, hogy próbát tesz. A lány három lépésnyire volt

A STRANDON

tőle. A fiú lassan felemelkedett, kissé eltávolodott a priccstől. A lány nyomban a fekvőhely felé indult, de Tibor egy nagy ugrással megelőzte. Jól sejtette: a lány csak azt leste, hogy ő mikor kel fel, hogy elfoglalhassa a priccset.

Hol késik Ilonka? Milyen jó lenne egy fagylaltot enni, vagy egy jó nagyot úszni, de nem lehet, megígérte, hogy lesz fapriccs. No, de a várakozás megéri a szenvedést, Ilonka minden pillanatban itt lehet, egymás mellett fognak feküdni, és ő végre elsuttoghatja neki a legszerelmesebb szavakat.

De Ilonka még mindig késett. A strand egyre zsúfoltabb lett, Tibor körül alig volt talpalatnyi hely. És ekkor végre feltűnt Ilonka, aki jobbra-balra nézegetett, de nem fedezte fel a fiút. Tibor kiáltott, de Ilonka nem hallotta meg a nagy zajban és visszafelé indult a kijárathoz.

Még elmegy — ijedt meg a fiú és hirtelen elhatározással a lány felé szaladt. Napszemüvegét biztosítékul a priccsen hagyta.

Ilonka első szava ez volt:

— Priccs?

— Van! — dicsekedett a fiú, de a következő pillanatban ijedten vette észre, hogy egy háromtagú család elfoglalta a fekvőhelyet.

— Szóval nincs fapriccs, — állapította meg dühösen Ilonka, és a következő pillanatban szilárd léptekkel a kijárat felé sietett.

Tibor dühösen állt meg az elfoglalt priccsnél a családfő előtt.

— Ne vágjon olyan ijedt arcot — mondta az illető —, nem loptuk el a napszemüvegét! Tessék, itt van. És kényelmesen végignyúlt a priccsen.

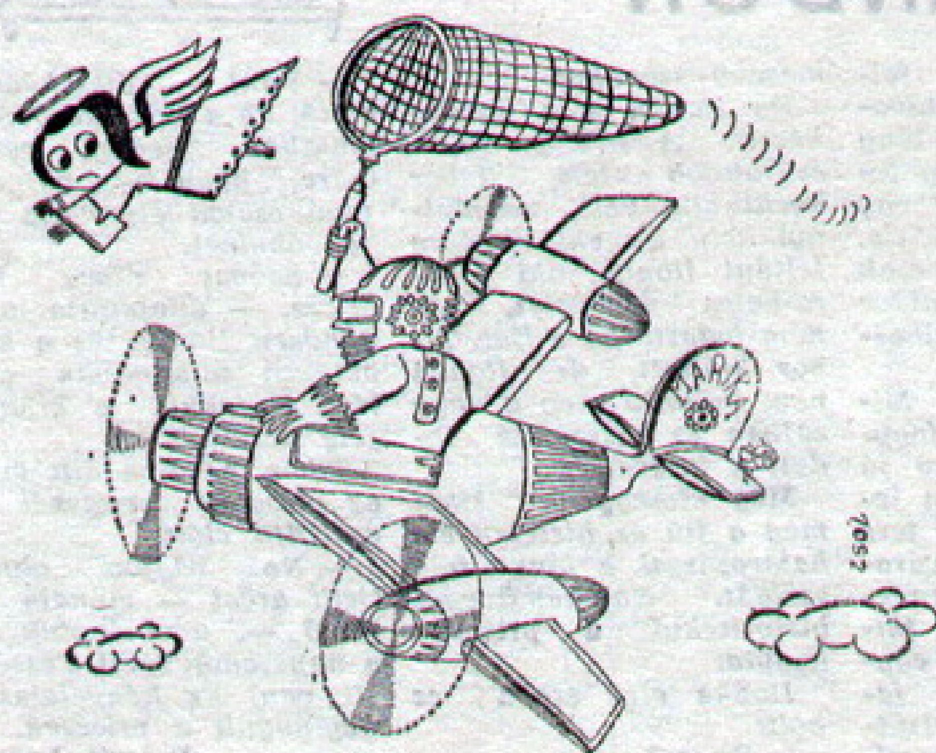
Palásti László

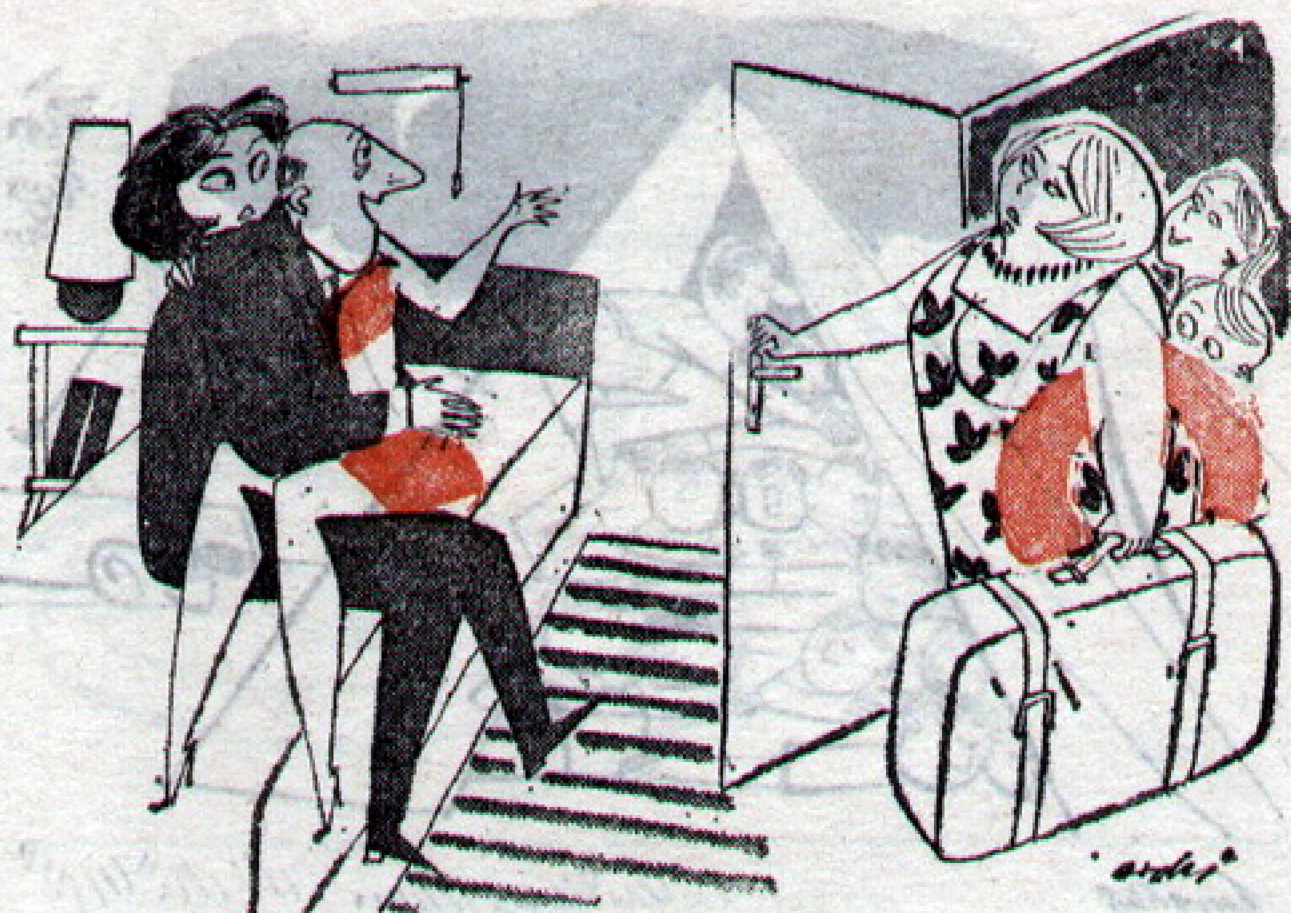
RÁTARTISÁG

CAMPING

PÁL PÉTER
FŐOSZTÁLYVEZETŐ

VADÁSZ-
REPÜLŐ

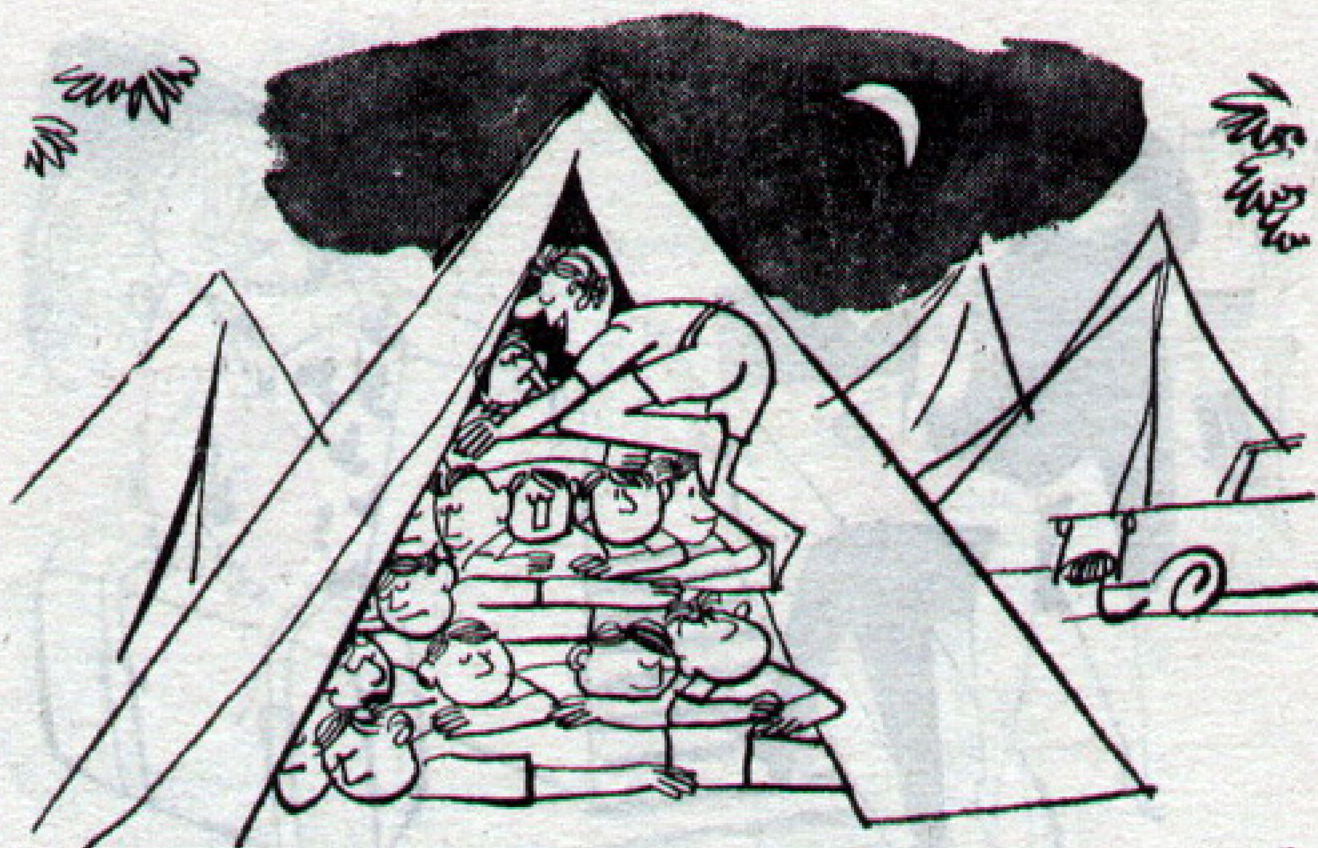
— Csak nem vagy féltékeny? Hiszen a lányom lehetne . . .

A NEVELÉS HATÁSA

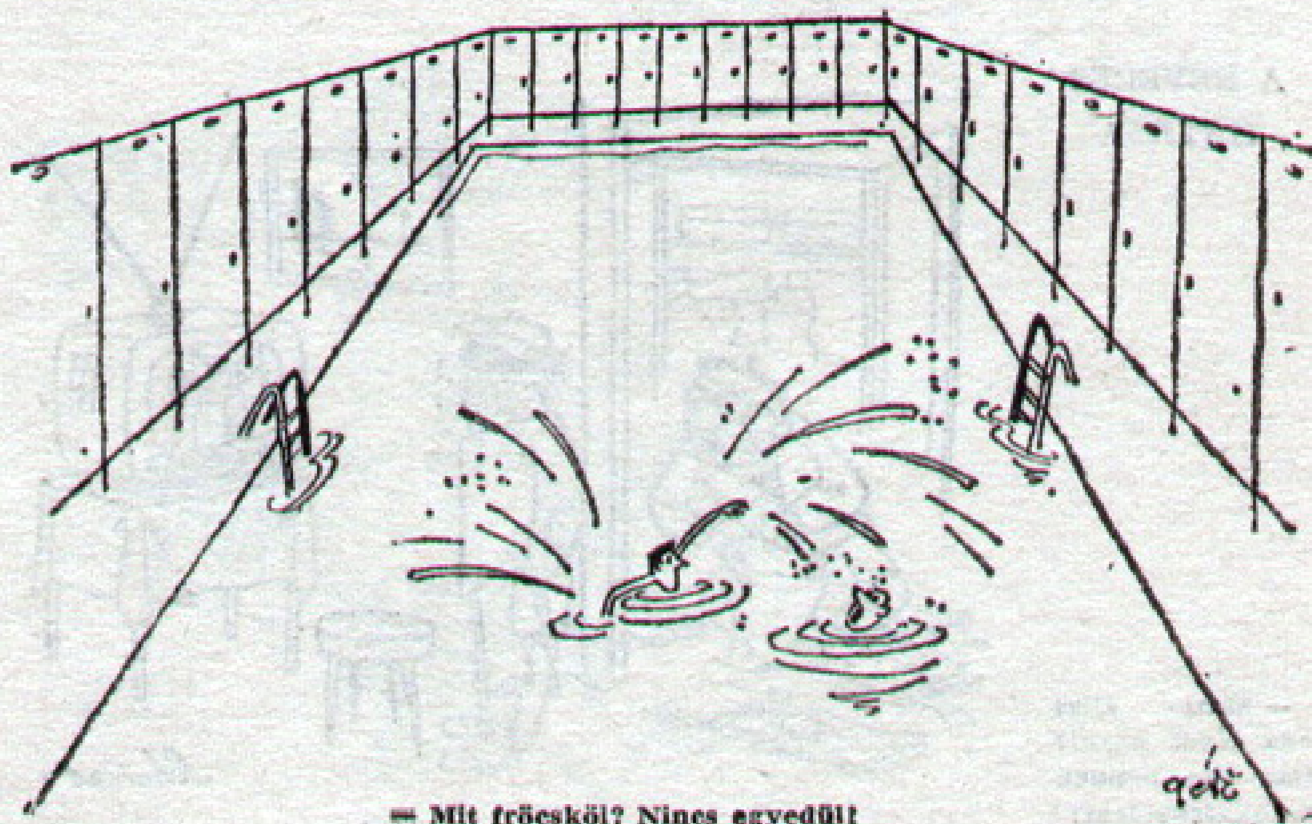
— Most állsz oda tévét nézni? Hát van benned munkafegyelem?

CAMPING

– Úgy látom, gyerekek, nálatok még van egy kis hely . . ;

RELATÍVITÁS

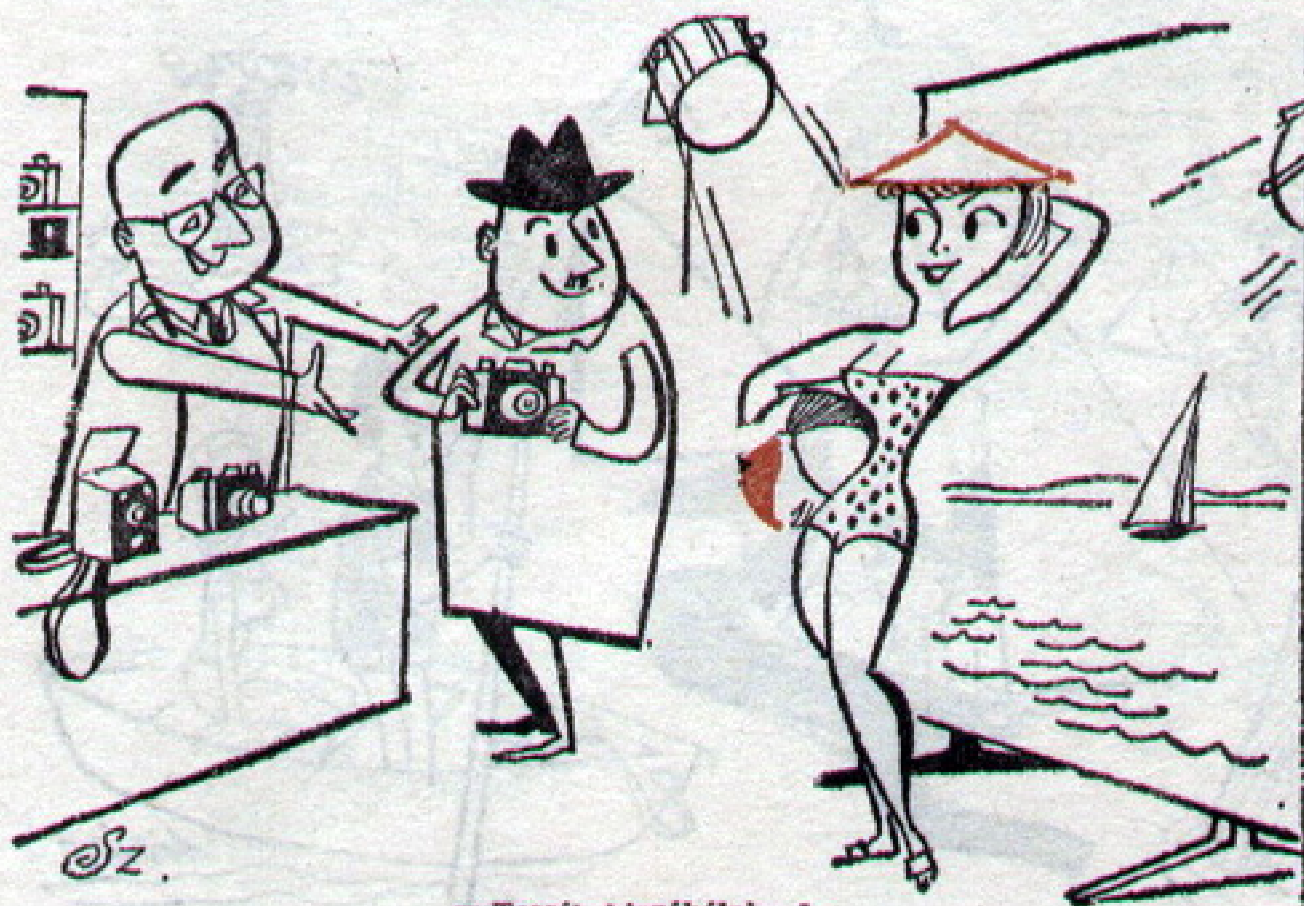

– Mit fröcsköl? Nincs egyedül!

SZAPORODNAK A MŰEMLÉKEK

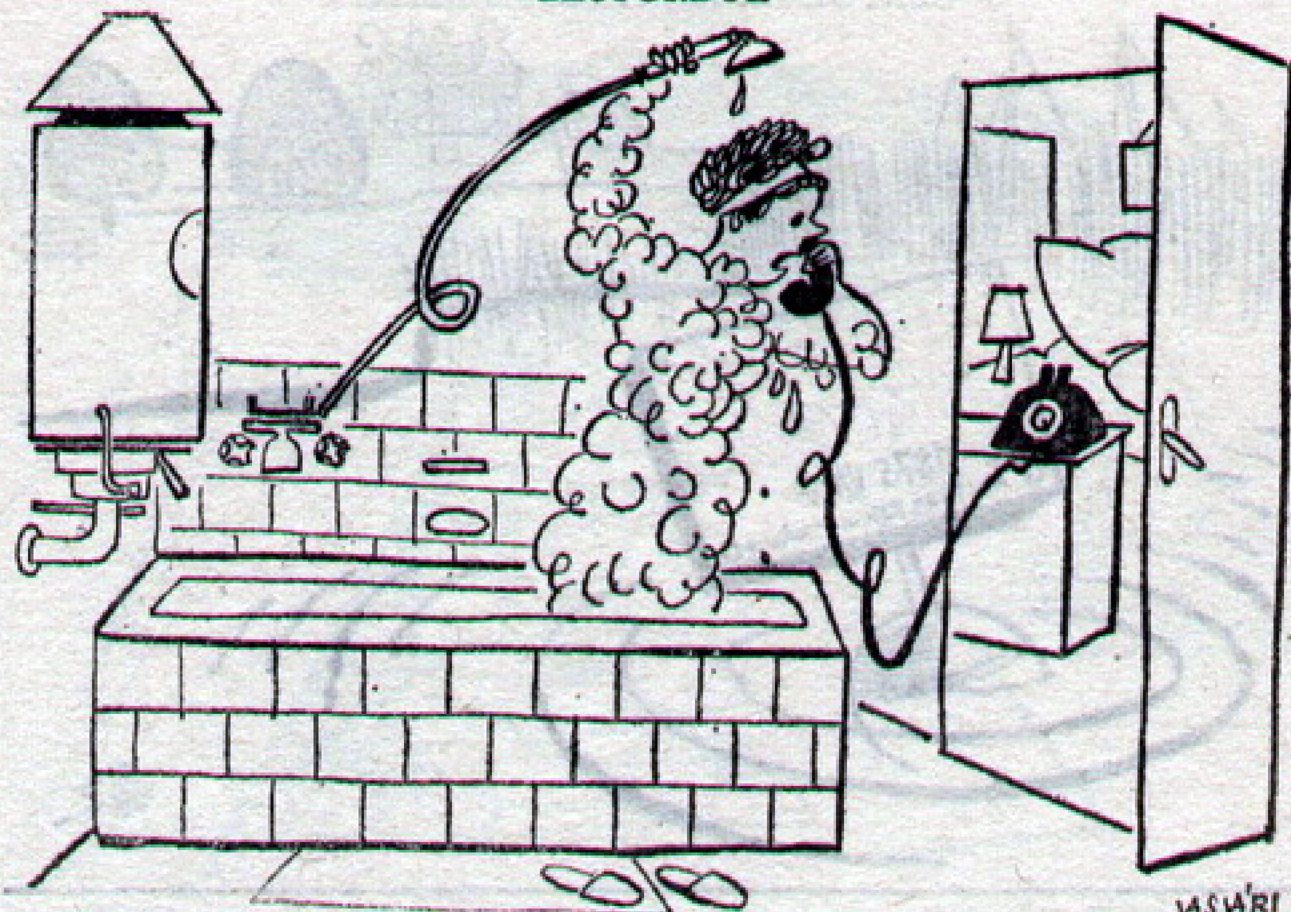

ELŐZÉKENY KISZOLGÁLÁS

– Tessék kipróbálni . . !

ELŐFORDUL

– Tessék mondani, mikor lesz víz?

ESŐ UTÁN

– Gyerekek, megyünk kirándulni!

Egy kis útinapló

A BOMBAYI PÁLYAUDVARON

A nap tüze felparázsló;
Sabu jógi a varázsló
Érkezik a nyaralásbó' ....

KOPPENHÁGAI VACSORA

Jártál-e nyáron Dániában?
Bő a választék szardiniában,
S hol egykor vár állott s bajt vívott Hamlet,
Ma vendéglő vár, sajt, pudding és omlett.

EGY MÜNCHENI SÖRIVÓBAN

Brudert ihatsz egy sturmführer SS-el,
Ki telve van szinültig tiszta szesszel,
Húsz-harminc kriglit torkán át leereszt —
Izzad a bőrére tetovált horogkereszt.

AZ AUSZTRÁL SZIGETVILÁGBAN

Nem járja már emberevészet,
Itt is meghonosodott
A nagyüzemi tehenészet.
A múlté az antropofágia,
Tejbegrizt kap a pápuák fia.

HOLLYWOODI SZTÁR-TÖRTÉNET

Csalta férjét fűvel-fával,
Végezetül reklámcélból
Öngyilkos lett luminállal.
Az eset felette nyomot nem hagyott,
Sőt előnyére két kilót fogyott.

BALATONI ERKÖLCSRAJZ

Aligán
Számos a huligán
Akarattyán
A modor még haggyán
Viszont Akaliba
Sok a galiba
Szemesen
Sem élnek illedelmesen
Arácson
Általmásznak a rácson
Világoson
Férfi a nőhöz átoson
Máriafürdő
Fertő
S hogy milyen Szárszó
Arra nincs már szó!

Somogyi Pál

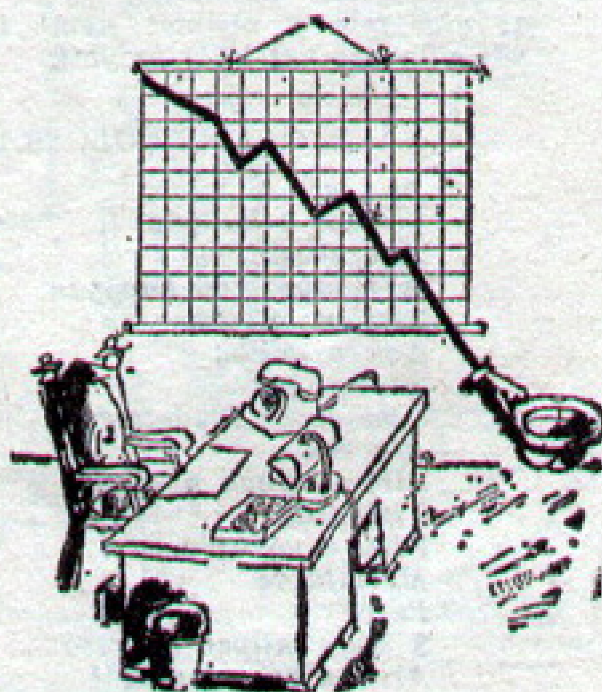
LOREREY, 1965!

KELLEMES BÍRÁLAT

DEFICITES VÁLLALAT

OLASZ NŐ PESTEN

Hiába, a nyelvtudás nagyon nagy dolog! Egy hegyipásztornak — aki egész nap a lankák kövér füvein legelteti állatait —, talán nem égetően szükséges, hogy négy-öt nyelven beszéljen, talán egy falusi toronyőr is elboldogul valahogy az idegen nyelvek ismerete nélkül, de a magamfajta városi ember mindig juthat olyan helyzetbe, amelyből csak a nyelvtudással vághatja ki magát.

Mindez egy közelmúltban történt esetem kapcsán jutott eszembe. Az történt ugyanis, hogy barátaim egyikéhez egy olasz nő érkezett látogatóba. Rokonlány, barna bőrű, fekete hajú, a nagyszülei itt éltek, itt vették kezükbe a vándorbotot, hogy — munka nélkül maradván — a napfényes Itáliában próbáljanak szerencsét. A lány azért jött, hogy felelevenítse a rokoni kapcsolatokat és egy kicsit szórakozzék Pesten. Nekem jutott a szerep, hogy megmutassam a főváros szépségeit, és néhány szórakozóhelyre is elvigyem a kislányt.

Egy kicsit féltem a nyelvi nehézségektől, de hamar feloldódtam, és ékesszólóan ecseteltem az épületek szépségét, sőt mi több — tánc közben — még egy aprócska szerelmi vallomást is súgtam a lány fülébe. Beszélgetésünk nem nélkülözte a szellemes fordulatokat, a csevegés finom árnyalatait sem Nem kellett „. . . én . . . izé . . . menni . . . villamos . . . öö . . ." kezdetű nyakatekert dolgokat mondanom, amelyekből esetleg az derülne ki rólam, hogy alapjában véve kedves, de szellemileg visszamaradott alak vagyok. Nem! Sőt — talán erre vagyok a legbüszkébb — még néhány szóviccet is mondtam!

Az olasz lány remekül érezte magát, és amikor elbúcsúztunk, megint csak arra kellett gondolnom, hiába, nagy dolog, ha az ember elsajátít egy idegen nyelvet.

Az olasz kislány ugyanis — tökéletesen beszélt magyarul . . .

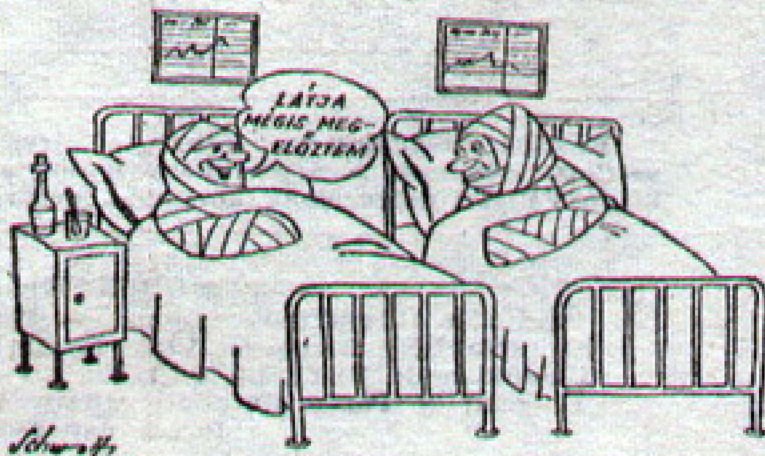
Tardos Péter

CSALÓDÁS

— Micsoda irányzék! Belém csapott, pedig a szomszédra kívántam!

MOTOROSOK

HIÁNYCIKKEK

FRISS CSAPOLÁS

ÖRÖM A HÁZNÁL

— Hurrá, már romlik a befőtt!!

Készült társadalmi munkában, az árvízkárosultak javára, a Ludas Matyi szerkesztőségének, a Szikra Lapnyomda, az Egyetemi Nyomda és a Hírlapkiadó Vállalat dolgozóinak közreműködésével.

A szerkesztésért felel: Tabi László.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc.
Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718.
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. — Tel.: 343—100, 142—220.
Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda. Budapest, V. kerület, József nádor tér 1.
Készült a Szikra Lapnyomdában, Budapest, VIII, kerület, Somogyi Béla utca 6. — 1965/3137.